

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (piąta izba)

z dnia 6 lutego 2007 r. *

W sprawie T-23/03

CAS SpA, z siedzibą w Weronie (Włochy), reprezentowana przez D. Ehle,
adwokata,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez X. Lewisa, działającego
w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez adwokata M. Nuñeza Müllera,

strona pozwana,

której przedmiotem jest skarga o stwierdzenie nieważności części decyzji Komisji
z dnia 18 października 2002 r. (REC 10/01), dotyczącej wniosku o umorzenie
należności celnych przywozowych,

* Język postępowania: niemiecki.

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (piąta izba),

w składzie: M. Vilaras, prezes, M. E. Martins Ribeiro i K. Jürimäe, sędziowie,
sekretarz: K. Andová, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu
15 listopada 2005 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

A — Uregulowania dotyczące systemu preferencji

- ¹ Niniejsza sprawa jest umiejscowiona w ramach prawnych Układu ustanawiającego Stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą (EWG) a Turcją (zwanego dalej „układem stowarzyszeniowym”), podpisanego w Ankarze przez

Republikę Turcji z jednej strony oraz państwa członkowskie EWG i Wspólnotę z drugiej strony (zwanymi dalej „umawiającymi się stronami”). Układ stowarzyszeniowy został zatwierdzony decyzją 64/732/EWG Rady z dnia 23 grudnia 1963 r. (Dz.U. 1964, 217, str. 3685). Wszedł w życie w dniu 1 grudnia 1964 r.

- 2 W świetle art. 2 układu stowarzyszeniowego — zawartego w tytule I, który dotyczy zasad — jego celem jest promowanie stałego i zrównoważonego wzmacniania więzi handlowych i gospodarczych między umawiającymi się stronami.
- 3 Układ stowarzyszeniowy obejmuje etap przygotowawczy, pozwalający w świetle art. 3 układu na wzmocnienie przez Turcję gospodarki z pomocą Wspólnoty, etap przejściowy, który zgodnie z art. 4 układu jest poświęcony stopniowemu wprowadzaniu unii celnej i zbliżeniu polityk gospodarczych, oraz etap ostatni, który w świetle art. 5 układu opiera się na unii celnej i oznacza wzmocnienie koordynacji polityk gospodarczych.
- 4 W świetle art. 7 układu stowarzyszeniowego umawiające się strony podejmują wszelkie ogólne i szczegółowe środki właściwe dla wypełnienia zobowiązań wynikających z układu i powstrzymują się od podejmowania jakichkolwiek środków mogących zagrozić wykonaniu wskazanych w nim celów.
- 5 Artykuły 22 i 23 zawarte w tytule III poświęconym postanowieniom ogólnym i końcowym, przewidują ustanowienie Rady Stowarzyszenia składającej się z jednej strony z członków rządów państw członkowskich, Rady i Komisji oraz z drugiej strony z członków rządu tureckiego (zwanej dalej „Radą Stowarzyszenia”), która w zakresie realizacji celów przewidzianych układem stowarzyszeniowym jest uprawniona do podejmowania decyzji. Decyzje są podejmowane jednogłośnie.

Artykuł 25 przyznaje Radzie Stowarzyszenia kompetencję do rozstrzygania, na wniosek każdej z umawiających się stron, wszelkich sporów dotyczących zastosowania lub interpretacji układu stowarzyszeniowego lub do przedstawienia sporu Trybunałowi.

- 6 Ostatni etap unii celnej rozpoczął się w dniu 31 grudnia 1995 r. [art. 1 i art. 65 ust. 1 decyzji nr 1/95 Rady Stowarzyszenia z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie wprowadzenia w życie ostatniego etapu unii celnej (Dz.U. 1996, L 35, str. 1), zwanej dalej „decyzją nr 1/95” lub „decyzją podstawową”]. [tłumaczenie nieoficjalne podobnie jak wszystkie cytaty z tej decyzji poniżej]
- 7 Zgodnie z art. 11 układu stowarzyszeniowego zasady stowarzyszenia obejmują również rolnictwo i handel produktami rolnymi, podlegające szczególnym przepisom wykonawczym, które uwzględniają wspólną politykę rolną Wspólnoty.

1. Uregulowania obowiązujące w czasie etapu przejściowego

- 8 Na mocy decyzji nr 1/80 z dnia 19 września 1980 r. w sprawie rozwoju stowarzyszenia, Rada Stowarzyszenia postanowiła o zniesieniu pozostałych cel w przywozie do Wspólnoty produktów rolnych pochodzących z Turcji, które nie korzystały do tej pory ze zwolnień celnych we Wspólnocie.
- 9 Zgodnie z art. 1 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 4115/86 z dnia 22 grudnia 1986 r. w sprawie przywozu do Wspólnoty produktów rolnych pochodzących z Turcji (Dz.U. L 380, str. 16), produkty wymienione w załączniku II do Traktatu EWG pochodzące z Turcji, z wyłączeniem produktów wskazanych w załączniku do tego rozporządzenia, zostały dopuszczone do swobodnego obrotu ze zwolnieniem z należności celnych. Zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia 4115/86

produktami pochodzącymi z Turcji są produkty spełniające przesłanki wskazane w decyzji Rady Stowarzyszenia nr 4/72 z dnia 29 grudnia 1972 r. dotyczącej definicji „produktów pochodzących” z Turcji dla celów stosowania postanowień załącznika nr 6 rozdziału I protokołu dodatkowego do układu stowarzyszeniowego, załączonego do rozporządzenia Rady (EWG) nr 428/73 z dnia 5 lutego 1973 r. w sprawie stosowania decyzji Rady Stowarzyszenia nr 5/72 i 4/72 (Dz.U. L 59, str. 73), zmienionej decyzją Rady Stowarzyszenia nr 1/75 z dnia 26 maja 1975 r., załączoną do decyzji Rady (EWG) nr 1431/75 zmieniającej rozporządzenie nr 428/73 (Dz.U. L 142, str. 1).

- ¹⁰ Zgodnie z art. 1 decyzji nr 4/72 następujące produkty są uważane za pochodzące z Turcji:

„a) produkty roślinne zebrane w Turcji,

[...]

f) towary wytworzone w Turcji poprzez obróbkę lub przetwarzanie produktów, o których mowa w lit. a)–e), również wówczas, gdy w toku ich produkcji wykorzystano inne produkty, pod warunkiem że produkty te, które nie zostały uzyskane w Turcji ani we Wspólnocie, wykorzystano w procesie produkcji w sposób akcesoryjny”. [tłumaczenie nieoficjalne]

- ¹¹ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 3719/88 z dnia 16 listopada 1988 r. ustanawiające wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu pozwoleń na wywóz i przywóz oraz świadectw o wcześniejszym ustaleniu refundacji dla produktów rolnych (Dz.U.

L 331, str. 1) ma zastosowanie do świadectw ustanowionych w rozporządzeniach, o których mowa w art. 1. Artykuł 28 ust. 4 tego rozporządzenia stanowi:

„4. Państwa członkowskie przesyłają również Komisji odciski urzędowych pieczęci i, gdzie stosowne, suche pieczęci organów upoważnionych. Komisja niezwłocznie powiadamia o tym pozostałe państwa członkowskie”. [tłumaczenie nieoficjalne]

- ¹² W decyzji nr 5/72 z dnia 29 grudnia 1972 r. dotyczącej współpracy administracyjnej w zakresie stosowania art. 2 i 3 protokołu dodatkowego do układu stowarzyszeniowego (Dz.U. 1973, L 59, str. 74) Rada Stowarzyszenia ustanowiła przepis, w świetle którego świadectwo wystawione na wniosek eksportera przez organy celne Republiki Turcji lub jednego z państw członkowskich było niezbędne dla uzyskania preferencyjnego traktowania. W przypadku towarów przewożonych bezpośrednio z Turcji do państwa członkowskiego było to świadectwo przewozowe A.TR.1 (zwane dalej „świadectwem A.TR.1”), którego wzór załączono do decyzji (art. 2). Wzór ten został zastąpiony przez formularz załączony do decyzji Rady Stowarzyszenia nr 1/78 z dnia 18 lipca 1978 r., zmieniającej decyzję nr 5/72 (Dz.U. L 253, str. 2). Ten z kolei wzór został nieznacznie zmieniony decyzją Rady Stowarzyszenia nr 4/95 z dnia 22 grudnia 1995 r. zmieniającą decyzję nr 5/72 (Dz.U. 1996, L 35, str. 48).

- ¹³ Artykuł 11 decyzji nr 5/72 stanowi, że państwa członkowskie i Republika Turcji udzielają sobie wzajemnej pomocy za pośrednictwem swych administracji celnych, w celu weryfikacji autentyczności i prawidłowości świadectw „w celu zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów niniejszej decyzji”. [tłumaczenie nieoficjalne]

14 Artykuł 12 decyzji nr 5/72 stanowi następująco:

„[Republika] Turcji, państwa członkowskie i Wspólnota podejmują, w odpowiednim dla siebie zakresie, działania niezbędne dla wykonania tej decyzji”. [tłumaczenie nieoficjalne]

15 Zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 4115/86 metody współpracy administracyjnej mające zapewnić zastosowanie do produktów wskazanych w art. 1 obniżonych stawek celnych, zostały określone w decyzji nr 5/72, ostatnio zmienionej decyzją nr 1/78.

2. *Uregulowania obowiązujące w czasie ostatniego etapu*

16 Decyzja nr 1/95 reguluje w szczegółowy sposób wprowadzenie ostatniego etapu unii celnej. Artykuł 29 tej decyzji stanowi:

„Wzajemna pomoc w sprawach celnych pomiędzy władzami administracyjnymi umawiających się stron podlega przepisom załącznika 7, który w odniesieniu do Wspólnoty obejmuje dziedziny należące do jej kompetencji”.

- 17 Artykuł 2 ust. 1 załącznika 7 do decyzji nr 1/95, dotyczącego wzajemnej pomocy w sprawach celnych, stanowi:

„Umawiające się strony udzielają sobie wzajemnej pomocy w dziedzinach należących do ich kompetencji [...], w celu zapewnienia prawidłowego stosowania ustawodawstwa celnego, w szczególności zapobiegając i wykrywając operacje sprzeczne z tym ustawodawstwem i prowadząc dochodzenia w tym zakresie”.

- 18 Artykuł 3 ust. 6 decyzji nr 1/95 stanowi, że metody współpracy administracyjnej określa Komitet Współpracy Celnej.

- 19 Artykuł 5 ust. 2 decyzji nr 1/96 Komitetu Współpracy Celnej z dnia 20 maja 1996 r. w sprawie szczegółowych zasad stosowania decyzji nr 1/95 (Dz.U. L 200, str. 14) [tłumaczenie nieoficjalne] stanowi, że zatwierdzenie dokumentu niezbędnego dla umożliwienia swobodnego przepływu przedmiotowych towarów prowadzi do powstania długu celnego w przywozie. Zgodnie z art. 6 tej decyzji preferencyjne traktowanie produktów rolnych przywożonych z Turcji jest uzależnione od wystawienia świadectwa A.TR.1. Wzór tego świadectwa został zawarty w załączniku I, lecz art. 7 ust. 1 rzeczonej decyzji stanowi, że przewidziane w decyzji nr 5/72 formularze mogą nadal być używane do dnia 30 czerwca 1997 r.

- 20 Artykuł 15 decyzji nr 1/96 stanowi co następuje:

„W celu zapewnienia prawidłowego stosowania niniejszej decyzji państwa członkowskie i [Republika] Turcji udzielają sobie wzajemnej pomocy, za pośrednictwem swych administracji celnych i w ramach wzajemnej pomocy przewidzianej w art. 29 i załączniku 7 do decyzji podstawowej, w celu weryfikacji autentyczności i prawidłowości świadectw”. [tłumaczenie nieoficjalne, podobnie jak wszystkie cytaty poniżej z tej decyzji]

21 Artykuł 13 ustęp 2 decyzji nr 1/96 stanowi:

„[...] W polu 12 powinien zostać wskazany numer rejestracji, data, urząd i kraj wystawienia pierwotnego świadectwa [...]”.

22 Załącznik II, pkt II ust. 12 decyzji 1/96 stanowi, że dane, które należy wskazać w polu 12 świadectwa przewozowego A.TR.1, powinny zostać wpisane przez właściwe władze.

23 Wreszcie art. 4 decyzji nr 1/96 stanowi:

„Bez uszczerbku dla przewidzianych w decyzji podstawowej przepisów dotyczących swobody przepływu, do wymiany towarów pomiędzy dwoma stronami unii celnej stosuje się Wspólnotowy kodeks celny i przepisy wykonawcze do niego, mające zastosowanie na obszarze celnym Wspólnoty, oraz turecki kodeks celny i przepisy wykonawcze do niego, mające zastosowanie na obszarze celnym [Republiki] Turcji, na warunkach przewidzianych w niniejszej decyzji”.

B — *Uregulowania celne*

1. *Uregulowania dotyczące umorzenia należności celnych*

24 W odniesieniu do możliwości umorzenia należności celnych przywózowych art. 239 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, str. 1, zwany dalej „WKC”) stanowi, co następuje:

„Należności celne przywozowe [...] podlegają [...] umorzeniu w sytuacjach [...] wynikających z okoliczności niespowodowanych świadomym działaniem ani ewidentnym zaniedbaniem osoby zainteresowanej. Przypadki, w których można zastosować ten przepis, jak również tryb postępowania, określone są zgodnie z procedurą Komitetu”.

- 25 Artykuł 905 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia nr 2913/92 (Dz.U. L 253, str. 1, zwany dalej „rozporządzeniem wykonawczym do WKC”), stanowi w ust. 1:

„Jeżeli na mocy art. 239 ust. 2 [WKC] organ celny decyzji, który otrzymał wniosek o udzielenie zwrotu lub o umorzenie, nie jest w stanie wydać decyzji na podstawie art. 899, a do wniosku załączone są dowody, które mogą stanowić o wyjątkowej [szczególnej], wynikającej z okoliczności sytuacji niespowodowanej ani podstępem osoby zainteresowanej, ani jej oczywistym zaniedbaniem, to państwo członkowskie, któremu podlega ten organ, przekazuje taką sprawę Komisji w celu jej rozstrzygnięcia zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 906–909 [...]”.

- 26 Artykuł 904 lit. c) rozporządzenia wykonawczego do WKC stanowi:

„Należności celne przywozowe nie są zwracane lub umarzane, gdy w zależności od przypadku, jedynym powodem przedstawienia wniosku o udzielenie zwrotu lub o umorzenie jest:

[...]

- c) przedstawienie z zamiarem uzyskania uprzywilejowanego traktowania taryfowego dla towarów zgłoszonych do swobodnego obrotu dokumentów, które okazały się później dokumentami sfałszowanymi, podrobionymi lub nieważnymi, do celów udzielenia tego rodzaju preferencji, nawet jeżeli dokumenty te przedłożono w dobrej wierze”.

27 Artykuł 236 WKC stanowi:

„1. Należności celne przywozowe lub wywozowe podlegają zwrotowi, gdy okaże się, że w chwili uiszczenia kwota tych należności nie była prawnie należna lub że kwota ta została zaksięgowana niezgodnie z art. 220 ust. 2.

2. Należności celne przywozowe lub wywozowe podlegają umorzeniu, gdy okaże się, że w chwili zaksięgowania kwota tych należności nie była prawnie należna lub że kwota ta została zaksięgowana niezgodnie z art. 220 ust. 2.

Należności nie podlegają zwrotowi ani umorzeniu, w przypadku gdy fakty, które doprowadziły do zapłacenia lub zaksięgowania kwoty prawnie nienależnej, są wynikiem świadomego działania osoby zainteresowanej.

[...]”.

- 28 W świetle art. 220 ust. 2 lit. b) WKC zaksięgowania retrospektywnego należności wynikających z długu celnego nie dokonuje się, gdy kwota należności prawnie należnych nie została zaksięgowana w następstwie błędu samych organów celnych, który to błąd nie mógł zostać w racjonalny sposób wykryty przez płatnika działającego w dobrej wierze i przestrzegającego przepisów obowiązujących w zakresie zgłoszenia celnego.

2. *Uregulowania dotyczące reguł pochodzenia*

- 29 Artykuł 20 WKC stanowi w szczególności:

„1. W przypadku powstania długu celnego należności wymagane zgodnie z prawem określone są na podstawie Taryfy Celnej Wspólnot Europejskich.

2. Inne środki ustanowione odrębnymi przepisami wspólnotowymi i dotyczące wymiany towarowej są, o ile zaistnieje taka potrzeba, stosowane zgodnie z klasyfikacją taryfową tych towarów.

3. Taryfa Celną Wspólnot Europejskich obejmuje:

[...]

- d) preferencyjne środki taryfowe przyjęte jednostronnie przez Wspólnotę wobec niektórych państw, grup państw lub terytoriów”.

30 Artykuł 27 lit. a) WKC stanowi:

„Reguły preferencyjnego pochodzenia określają warunki nabywania pochodzenia, jakie muszą spełniać towary, aby korzystać ze środków wymienionych w art. 20 ust. 3 lit. d) lub e). Reguły te:

- a) w przypadku towarów objętych porozumieniami określonymi w art. 20 ust. 3 lit. d), są określane w tych porozumieniach”.

31 Rozporządzenie wykonawcze do WKC w brzmieniu mającym zastosowanie do niniejszej sprawy [art. 93 w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Komisji (WE) nr 3254/94 z dnia 19 grudnia 1994 r. (Dz.U. L 346, str. 1), które zmieniło jego numerację na art. 92; zwany dalej „art. 93 rozporządzenia wykonawczego do WKC”] stanowi:

„1. Kraje korzystające przekazują Komisji nazwy i adresy mieszczących się na ich terytorium, organów rządowych upoważnionych do wydawania świadectw pochodzenia na formularzu A, jak również przekazują wzory odcisków pieczęci stosowanych przez te organy. Komisja przekazuje te informacje organom celnym państw członkowskich.

2. Kraje korzystające przekazują również Komisji nazwy, adresy i wzory odcisków pieczęci organów rządowych upoważnionych do wystawiania poświadczeń autentyczności, określonych w art. 86. Komisja przekazuje te informacje organom celnym państw członkowskich.

3. Komisja publikuje w serii C Dziennika Urzędowego Wspólnot Europejskich terminy, w których nowe kraje korzystające określone w art. 97 muszą wywiązać się ze zobowiązań ustanowionych w ust. 1 i 2.”

C — Przepisy dotyczące poufności pewnych dokumentów

³² Artykuł 8 ust. 1 rozporządzenia nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. dotyczącego dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) (Dz.U. L 136, str. 1) stanowi:

„Poufność i ochrona danych

1. Informacje uzyskane w ramach dochodzeń zewnętrznych, niezależnie od formy, chronione są odpowiednimi przepisami”.

³³ Artykuł 9 ust. 2 tego rozporządzenia stanowi:

„Raport z dochodzenia i działania podejmowane w jego następstwie

[...]

2. Raporty takie sporządzane są z uwzględnieniem wymogów procedury ustanowionych w prawie krajowym danego państwa członkowskiego. Raporty sporządzone na takiej podstawie stanowią dopuszczalny dowód w postępowaniu administracyjnym lub sądowym państwa członkowskiego, w którym istnieje potrzeba ich wykorzystania, w taki sam sposób i na takich samych warunkach jak administracyjne raporty sporządzone przez krajowych, administracyjnych kontrolerów. Podlegają one takim samym zasadom oceny, ja te mające zastosowanie do administracyjnych raportów sporządzonych przez krajowych administracyjnych kontrolerów i mają taką samą wartość jak te raporty”.

- 34 Artykuł 8 ust. 1 rozporządzenia Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami (Dz.U. L 292, str. 2), ma następujące brzmienie:

„1. Informacje przekazane lub otrzymane na mocy niniejszego rozporządzenia, bez względu na ich formę, są objęte tajemnicą służbową i chronione w taki sam sposób, w jaki tego typu informacje są chronione przez prawo krajowe państwa członkowskiego, które je otrzymało oraz przez odpowiednie przepisy stosowane wobec instytucji wspólnotowych”.

- 35 Artykuł 4 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, str. 43), stanowi:

„Wyjątki

1. Instytucja odmówi dostępu do dokumentu, jeśli ujawnienie go naruszyłoby ochronę:

a) interesu publicznego w odniesieniu do:

— bezpieczeństwa publicznego,

— kwestii obronnych i wojskowych,

— stosunków międzynarodowych,

— finansowej, monetarnej czy ekonomicznej polityki Wspólnoty lub państwa członkowskiego;

b) prywatności i integralności osoby fizycznej, w szczególności w odniesieniu do ustawodawstwa Wspólnoty związanych z ochroną danych osobowych.

2. Instytucje odmówią dostępu do dokumentu, jeśli ujawnienie go naruszyłoby ochronę:

— interesów handlowych osoby fizycznej lub prawnej, w tym własności intelektualnej,

— postępowania sądowego lub porady prawnej,

— celu kontroli, śledztwa czy audytu,

chyba że za ujawnieniem przemawia interes publiczny”.

Okoliczności powstania sporu

A — Sporny przywóz

³⁶ Skarżąca CAS SpA jest spółką prawa włoskiego, której 95,1% udziałów należy do spółki Steinhauser GmbH (zwanej dalej „Steinhauser”) z siedzibą w Ravensburgu (Niemcy). Podstawowa działalność skarżącej polega na przetwarzaniu importowanych koncentratów soków owocowych. Równocześnie z tą działalnością dokonuje ona przywozu tych produktów do Włoch. Zasadniczo spółka Steinhauser utrzymuje stosunki handlowe z zagranicznymi dostawcami.

³⁷ Pomiędzy dniem 5 kwietnia 1995 r. i dniem 20 listopada 1997 r. skarżąca dokonała przywozu i wprowadzenia do swobodnego obrotu we Wspólnocie koncentratu soku jabłkowego i soku gruszkowego, które zostały zgłoszone jako pochodzące z Turcji. Przywóz do Wspólnoty tego rodzaju produktów został dokonany z zastosowaniem świadectw A.TR.1, zatem produkty te korzystały z przewidzianego w układzie stowarzyszeniowym i protokole dodatkowym zwolnienia z należności celnych.

- 38 Zgodnie z art. 29 decyzji nr 1/95, organy celne w Rawennie (Włochy) przeprowadziły weryfikację dokumentów po zwolnieniu towarów dotyczącą autentyczności świadectwa A.TR.1 D 141591, przedstawionego przez skarżącą przy dokonywaniu czynności przywozowych w okresie pomiędzy dniem 5 kwietnia 1995 r. a dniem 20 listopada 1997 r. Zgodnie z mającymi zastosowanie w tym zakresie przepisami wnioski o weryfikację autentyczności tego świadectwa zostały skierowane do władz tureckich.
- 39 Pismem z dnia 15 maja 1998 r. władze tureckie poinformowały organy celne w Rawennie, że w świetle przeprowadzonej przez nie weryfikacji świadectwo to nie jest autentyczne, jako że nie zostało wystawione przez tureckie organy celne. Ponadto poinformowały one, że zostaną przeprowadzone inne weryfikacje.
- 40 W konsekwencji władze włoskie przystąpiły do weryfikacji po zwolnieniu towarów łącznie 103 świadectw A.TR.1 przedstawionych przez skarżącą w toku różnych czynności przywozowych.
- 41 Pismem z dnia 10 lipca 1998 r. stałe przedstawicielstwo Republiki Turcji przy Unii Europejskiej (zwane dalej „stałym przedstawicielstwem tureckim”) poinformowało Komisję, że przedstawione przez skarżącą 22 świadectwa A.TR.1, wskazane w załączniku do tego pisma i dotyczące wywozu dokonywanego przez turecką spółkę Akman do Włoch, były fałszywe (false). Komisja przesłała to pismo włoskim władzom celnym w dniu 20 lipca 1998 r.
- 42 W dniach 12–15 października 1998 r. oraz w dniach 30 listopada i 2 grudnia 1998 r. jednostka ds. koordynacji zapobiegania nadużyciom finansowym [(UCLAF), poprzednik OLAF] przeprowadziła kontrole w Turcji.

- 43 Pismem z dnia 8 marca 1999 r. stałe przedstawicielstwo tureckie poinformowało służby celne w Rawennie, że 32 świadectwa A.TR.1 przedstawione przez skarżącą (zwane dalej „spornymi świadectwami”), w tym 18 świadectw wskazanych w załączniku do pisma z dnia 10 lipca 1998 r., nie zostały ani wystawione ani potwierdzone przez władze tureckie. Świadectwa te zostały opisane w załączniku do tego pisma.
- 44 Włoskie organy celne twierdzą, że z całości korespondencji pomiędzy nimi, Komisją, UCLAF i władzami tureckimi wynika, że te ostatnie uznały, że 48 świadectw A.TR.1 — w tym sporne świadectwa — dotyczących wywozu do Włoch dokonanego przez skarżącą z pomocą tureckiej spółki Akman, było fałszywych lub nieprawidłowych.
- 45 W niniejszej sprawie 32 sporne świadectwa [z którymi związane są należności celne na ogólną kwotę w wysokości 3 296 190 371 LIT (lirów włoskich), to jest 1 702 340,25 EUR] zostały uznane za fałszywe, jako że nie zostały wystawione ani potwierdzone przez tureckie urzędy celne. Natomiast 16 pozostałych świadectw (z którymi wiążą się należności celne na ogólną kwotę 1 904 763 758 LIT, to jest 983 728,38 EUR) zostały uznane za nieważne, gdyż pomimo tego, że zostały wystawione przez tureckie organy celne, wskazane w nich towary nie miały pochodzenia tureckiego.
- 46 Ponieważ wszystkie 48 świadectw zostało uznanych za fałszywe lub nieważne, objęte nimi towary nie mogły zostać objęte preferencyjnym traktowaniem mającym zastosowanie do przywozu tureckich produktów rolnych.
- 47 Zatem włoskie organy celne zażądały od skarżącej pokrycia należności celnych w wysokości 5 200 954 129 LIT, to jest 2 686 068,63 EUR.

B — Postępowanie karne i administracyjne przed organami włoskimi i wspólnotowymi

- 48 Pismem z dnia 28 marca 2000 r. skarżąca na podstawie art. 220 ust. 2 lit. b) oraz art. 236 i 239 WKC zwróciła się do organów celnych w Rawennie z wnioskiem o niedokonywanie retrospektywnego zaksięgowania i o zwrot pobranych należności celnych. Na poparcie swego wniosku skarżąca powołała się na swą dobrą wiarę, błędy właściwych władz, których nie mogła wykryć, oraz uchybienia tych ostatnich.
- 49 Pismem z dnia 15 maja 2000 r. włoskie organy celne powiadomiły prokuraturę w Rawennie o okolicznościach dotyczących przywozu dokonanego przez skarżącą z użyciem podrobionych świadectw. W oparciu o to powiadomienie prokuratura w Rawennie wszczęła dochodzenie.
- 50 Wyrokiem z dnia 20 grudnia 2000 r. Tribunale civile e penale (sąd cywilny i karny) w Rawennie zakończył postępowanie karne przeciwko zarządcy skarżącej, B. Steinhauserowi, stwierdzając, że zarzucane mu czyny nie zostały udowodnione.
- 51 Pismem z dnia 30 listopada 2001 r., doręczonym Komisji w dniu 12 grudnia 2001 r., Republika Włoska zwróciła się do Komisji z wnioskiem o wydanie decyzji co do zasadności niedokonywania retrospektywnego zaksięgowania żądanych od skarżącej należności celnych na podstawie art. 220 ust. 2 lit. b) WKC lub przyznania zwrotu tych należności na podstawie art. 239 WKC.
- 52 Zgodnie z art. 871 i art. 905 rozporządzenia wykonawczego do WKC skarżąca wskazała, że zapoznała się z aktami przesłanymi przez władze włoskie Komisji.

Skarżąca przedstawiła również swe stanowisko i uwagi, które zostały przekazane Komisji przez władze włoskie w załączniku do ich pisma z dnia 30 listopada 2001 r.

- 53 Pismem z dnia 3 czerwca 2002 r. Komisja wystąpiła o pewne dodatkowe informacje do władz włoskich, które przedstawiły swą odpowiedź w piśmie z dnia 7 czerwca 2002 r.
- 54 Pismem z dnia 25 lipca 2002 r. Komisja poinformowała skarżącą, że nie zamierza uwzględnić jej wniosku. Przed podjęciem ostatecznej decyzji Komisja wezwała skarżącą do przedstawienia ewentualnych uwag i przejrzenia akt w celu zapoznania się z dokumentami jawnymi.
- 55 W dniu 6 sierpnia 2002 r. przedstawiciele skarżącej przejrzyli akta administracyjne w lokalach Komisji. Podpisali oni między innymi oświadczenie potwierdzając, że uzyskali dostęp do dokumentów wskazanych w załączniku do niego.
- 56 Pismem z dnia 15 sierpnia 2002 r. skarżąca przedstawiła swe uwagi Komisji. Potwierdziła w nim w szczególności swe stanowisko, że właściwe organy celne dopuściły się poprzez swe działania błędów, których nie mogła wykryć, a które uznaje za uchybienia mogące prowadzić do powstania szczególnej sytuacji w rozumieniu art. 239 WKC.
- 57 W dniu 18 października 2002 r. Komisja wydała decyzję REC 10/01 (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”), którą doręczono skarżącej w dniu 21 listopada 2002 r.

- 58 W pierwszej kolejności Komisja stwierdziła, że zaksięgowanie należności celnych przywozowych, których dotyczył wniosek, było zasadne.
- 59 W drugiej kolejności Komisja stwierdziła jednakże, że zasadny jest zwrot należności celnych przywozowych w części, w której wniosek dotyczy 16 nieważnych świadectw, gdyż skarżąca znajdowała się w tym zakresie w szczególnej sytuacji w rozumieniu art. 239 WKC.
- 60 W trzeciej kolejności, gdy chodzi o 32 sporne świadectwa, Komisja stwierdziła natomiast, że wskazane przez skarżącą okoliczności nie mogły prowadzić do powstania szczególnej sytuacji w rozumieniu art. 239 WKC. W konsekwencji Komisja w art. 2 zaskarżonej decyzji postanowiła, że zwrot związanych z nimi należności celnych przywozowych w wysokości 1 702 340,25 EUR nie jest zasadny.
- 61 Wreszcie w piśmie z dnia 20 czerwca 2003 r. skarżąca przedstawiła Komisji wniosek o udzielenie dostępu do innych dokumentów zawartych w aktach. W piśmie z dnia 10 lipca 2003 r. Komisja uwzględniła ten wniosek. Jednakże skarżąca nie przystąpiła do ponownego przejrzania akt.

C — Świadectwo D 437214

- 62 W piśmie z dnia 17 grudnia 2002 r., skarżąca wskazała Komisji, że świadectwo A.TR.1 D°437214, znajdujące się wśród spornych świadectw, nie zostało uznane przez władze tureckie za fałszywe, a jedynie za nieważne. Komisja powiadomiła o tym piśmie włoskie organy celne w dniu 6 stycznia 2003 r.

⁶³ Pismem z dnia 24 stycznia 2003 r. włoskie organy celne, odsyłając do pisma tureckich organów celnych z dnia 8 marca 1999 r. i pisma UCLAF z dnia 6 maja 1999 r., wskazały, że świadectwo to było fałszywe.

⁶⁴ Pismem z dnia 4 marca 2003 r. Komisja zwróciła się do władz włoskich o poinformowanie skarżącej o wynikach dochodzenia dotyczącego świadectwa A.TR.1 D 437214. Pismem z dnia 18 marca 2003 r. skierowanym do skarżącej włoska administracja celna potwierdziła, że świadectwo było fałszywe, gdyż nie zostało wystawione przez władze tureckie.

Przebieg postępowania i żądania stron

⁶⁵ W dniu 29 stycznia 2003 r. skarżąca wniosła do Sądu niniejszą skargę.

⁶⁶ Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd postanowił o otwarciu procedury ustnej. W ramach środków organizacji postępowania strony zostały wezwane do przedstawienia pewnych dokumentów oraz do udzielenia odpowiedzi na pewne pytania przedstawione przez Sąd na piśmie. Strony zastosowały się do tych żądań.

⁶⁷ Na rozprawie w dniu 15 listopada 2005 r. wysłuchano wystąpień stron i ich odpowiedzi na pytania zadane ustnie przez Sąd.

68 Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

69 Komisja wnosi do Sądu o:

- oddalenie skargi;
- obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

70 Na poparcie swych żądań skarżąca podnosi trzy zarzuty oparte po pierwsze na naruszeniu prawa do obrony, po drugie na naruszeniu art. 239 WKC i po trzecie na naruszeniu art. 220 ust. 2 lit. b) WKC.

*A — W przedmiocie pierwszego zarzutu dotyczącego naruszenia prawa do obrony**1. Argumenty stron*

71 Skarżąca podnosi, że w toku postępowania administracyjnego naruszono jej prawo do obrony. Twierdzi ona zasadniczo, że choć miała dostęp do akt zawierających dokumenty, na których Komisja oparła zaskarżoną decyzję, nie miała jednakże dostępu do dokumentów o decydującym znaczeniu dla dokonania przez Komisję ogólnej oceny sytuacji. Ponadto zdaniem skarżącej pewne dokumenty, z którymi mogła się zapoznać, okazały się niekompletne. Wreszcie badanie akt nie pozwoliło jej na odróżnienie dokumentów uznanych za poufne od dokumentów jawnych, ani na ustalenie kryterium zastosowanego w tym zakresie.

72 W pierwszej kolejności skarżąca wskazuje, że nie udostępniono jej następujących dokumentów zawartych w aktach sprawy: 1) pełnego raportu z misji UCLAF w Turcji, 2) całości korespondencji pomiędzy UCLAF i Komisją a stałym przedstawicielstwem tureckim i właściwymi władzami Turcji, 3) całości korespondencji pomiędzy Komisją i/lub UCLAF i krajowymi organami celnymi, w szczególności włoskimi organami celnymi, oraz 4) protokołu z posiedzenia Komitetu Współpracy Celnej dotyczącego świadectw A.TR.1 uznanych za nieprawidłowe lub fałszywe podczas wywozu koncentratów soków owocowych i innych towarów pochodzących z Turcji.

73 W swej replice skarżąca podnosi ponadto, że nie mogła uzyskać informacji dotyczących misji UCLAF w Turcji w październiku 1998 r., do której Komisja odnosi się w motywie 32 zaskarżonej decyzji. Zdaniem skarżącej z akt sprawy wynika jedynie, że spotkanie pomiędzy UCLAF a stałym przedstawicielstwem tureckim miało miejsce w dniach 13 i 14 października 1998 r., gdyż o spotkaniu tym wspomniano w piśmie UCLAF z dnia 21 października 1998 r. Skarżąca twierdzi, że

nie wiedziała również o pismach UCLAF wysłanych do stałego przedstawicielstwa tureckiego z dni 1 i 9 grudnia 1998 r., o których Komisja wspomniała w swej odpowiedzi na skargę.

74 Skarżąca twierdzi, że wskazane przez nią dokumenty mają związek nie tylko ewentualny, lecz przeciwnie, bezpośredni i bardzo ścisły z pytaniem, czy sporne certyfikaty są w istocie fałszywe czy jedynie nieprawidłowe.

75 W drugiej kolejności skarżąca podważa tezę Komisji, w świetle której okoliczność, że przedstawiciel skarżącej podpisał oświadczenie potwierdzające, iż zapoznał się ze wszystkimi dokumentami związanymi ze sprawą, miałaby potwierdzać, że skarżąca miała dostęp do wszystkich dokumentów zawartych w aktach. W tym względzie skarżąca podkreśla, że oświadczenie to stanowi standardowy formularz i że bez znajomości wszystkich dokumentów w aktach strona zapoznająca się z nimi nie może w sposób ostateczny stwierdzić, że została usatysfakcjonowana. Zatem skarżąca twierdzi, że dowiedziała się o wspomnianym oświadczeniu, zawierającym listę dokumentów REC 10/01 i załączonym do odpowiedzi Komisji na skargę, dopiero zapoznając się z tym załącznikiem.

76 W trzeciej kolejności skarżąca twierdzi, że pewne dokumenty, do których miała dostęp, były niekompletne, a zatem że nie miała dostępu do całości dokumentów załączonych do wspomnianego oświadczenia. W tym względzie skarżąca nie zgadza się ze stwierdzeniem Komisji, w świetle którego mogła ona zapoznać się z całością raportów z misji UCLAF w Turcji, i stwierdza, że mogła jedynie zapoznać się z dokumentami dotyczącymi raportów z misji z dnia 9 i 23 grudnia 1998 r., składającymi się z dwóch lub trzech stron.

77 W czwartej kolejności skarżąca kwestionuje w swej replice argument Komisji, w świetle którego nie miała w każdym razie prawa dostępu do pewnych dokumentów, w tym raportów z misji UCLAF, gdyż były one poufne. Skarżąca

podnosi, że nie tylko raporty te nie były poufne, gdyż ich poufność nie została wykazana przez Komisję, lecz ponadto że podobne raporty były udostępniane w podobnych postępowaniach przed Sądem.

78 Brak poufności raportów z dochodzenia wynika z postanowień rozporządzenia nr 1073/1999. Zdaniem skarżącej w świetle art. 9 ust. 2 tego rozporządzenia raporty z dochodzenia stanowią dopuszczalny dowód w postępowaniu administracyjnym lub sądowym państwa członkowskiego, w którym istnieje potrzeba ich wykorzystania, w taki sam sposób i na takich samych warunkach jak administracyjne raporty sporządzone przez krajowych kontrolerów administracyjnych i podobny wniosek nasuwa się a fortiori w przypadku postępowań wszczętych przed sądami europejskimi.

79 Wreszcie skarżąca twierdzi, że przedstawiła w piśmie z dnia 20 czerwca 2003 r. nowy wniosek o uzyskanie dostępu do akt, zgodnie z art. 255 WE, po wniesieniu niniejszej skargi. Jednak w następstwie pisemnej odpowiedzi Komisji z dnia 10 lipca 2003 r. nie zapoznała się z aktami, gdyż Komisja wskazała, iż zapoznanie się z aktami dotyczyłoby wyłącznie dokumentów, do których skarżąca miała już dostęp, to jest w szczególności dokumentów dotyczących raportów z misji UCLAF.

80 Komisja zasadniczo odrzuca argument skarżącej.

81 W pierwszej kolejności Komisja podnosi, że zaskarżona decyzja została oparta wyłącznie na dokumentach, z którymi skarżąca mogła się zapoznać, wskazanymi wcześniej we wstępnym stanowisku Komisji przedstawionym w piśmie z dnia 25 lipca 2002 r. Ponadto Komisja podniosła, że w dniu 6 sierpnia 2002 r. skarżąca uzyskała dostęp do akt, na podstawie których ustanowiono zaskarżoną decyzję, oraz

że wyraźnie przyznała w pisemnym potwierdzeniu, że mogła zapoznać się z wszystkimi dokumentami mającymi bezpośredni lub pośredni związek z aktami. Komisja twierdzi, że lista dokumentów, do których skarżąca miała dostęp, zawierała raporty z misji UCLAF, bogatą korespondencję UCLAF i władz tureckich oraz korespondencję pomiędzy Komisją i/lub UCLAF a krajowymi organami celnymi.

- 82 W swej duplice Komisja podważa twierdzenia skarżącej, w świetle których akta, z którymi zapoznała się w dniu 6 sierpnia 2002 r., nie zawierały raportów z misji UCLAF, a jedynie dokumenty dotyczące raportów z misji. Komisja twierdzi, że omawiane dokumenty stanowią w istocie krótkie oryginalne raporty sporządzone przez UCLAF noszące datę 9 grudnia 1998 r. (nr 8279) oraz 23 grudnia 1998 r. (nr 8673), a nie jedynie streszczenia.
- 83 W drugiej kolejności Komisja przypomina, że nie ma wymogu, by Komisja z własnej inicjatywy udzielała dostępu do dokumentów dotyczących kontekstu, które pozostają jedynie w związku ewentualnym z rozpatrywaną sprawą, lecz że to do zainteresowanego należy przedstawienie w danym wypadku wniosku o dostęp do tych dokumentów zgodnie z art. 255 WE.
- 84 W niniejszej sprawie dokumenty, z którymi skarżąca nie mogła się zapoznać, są dokumentami dotyczącymi kontekstu. W niniejszej sprawie Komisja podkreśla, że nowy wniosek o wgląd do akt przedstawiony przez skarżącą w dniu 20 czerwca 2003 r. — to jest po przyjęciu zaskarżonej decyzji — i uwzględniony pismem z dnia 10 lipca 2003 r. nie ma skutków prawnych. Nie tylko bowiem skarżąca nie podjęła dalszych kroków związanych z wnioskiem, lecz w każdym razie wniosek przedstawiony po zakończeniu postępowania administracyjnego i w czasie, gdy sprawa zawiśła przed sądem, nie może a priori naruszać praw proceduralnych w toku postępowania administracyjnego poprzedzającego ten wniosek.

- 85 W trzeciej kolejności Komisja twierdzi w każdym razie, że prawo dostępu do akt nie obejmuje omawianych dokumentów, gdyż są one poufne. W tym względzie Komisja przypomina, że prawo dostępu do akt nie obejmuje dostępu do dokumentów poufnych, takich jak raporty UCLAF czy OLAF, korespondencja pomiędzy Komisją a państwami trzecimi czy protokoły ze spotkań, w których uczestniczyły państwa trzecie, ani też korespondencji pomiędzy Komisją a państwami członkowskimi.
- 86 Ponadto Komisja podważa prawidłowość przedstawionej przez skarżącą wykładni art. 9 ust. 2 rozporządzenia nr 1073/1999. Zdaniem Komisji przepis ten odnosi się do końcowego raportu sporządzonego przez UCLAF zgodnie z art. 9 ust. 1 rozporządzenia, podczas gdy art. 8 rozporządzenia dotyczy poufności i ochrony danych w zakresie dokumentów sporządzonych przez OLAF.

2. Ocena Sądu

- 87 Należy na wstępie przypomnieć, że w ramach postępowania w sprawie umorzenia należności celnych powinno zostać zapewnione poszanowanie prawa do bycia wysłuchanym, w szczególności ze względu na uprawnienia dyskrecyjne, którymi dysponuje Komisja podejmując decyzję o zastosowaniu ogólnej i opartej na zasadzie słuszności klauzuli przewidzianej w art. 239 WKC (wyrok Sądu z dnia 10 maja 2001 r. w sprawach połączonych T-186/97, T-187/97, T-190/97 do T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-216/97 do T-218/97, T-279/97, T-280/97, T-293/97 i T-147/99 Kaufring i in. przeciwko Komisji zwanej „Telewizory tureckie”, Rec. str. II-1337, pkt 152, oraz z dnia 27 lutego 2003 r. w sprawie T-329/00 Bonn Fleisch Ex- und Import przeciwko Komisji, Rec. str. II-287, pkt 45).
- 88 Jednakże należy również stwierdzić, że w tej dziedzinie zasada poszanowania prawa do obrony oznacza jedynie, że zainteresowany może skutecznie przedstawić swoje

stanowisko co do dowodów, w tym dokumentów, na których Komisja zamierza oprzeć swą decyzję. Zasada ta nie wymaga zatem, by Komisja z własnej inicjatywy udzielała dostępu do wszelkich dokumentów, które ewentualnie mogą mieć związek ze sprawą przedstawioną jej w ramach wniosku o umorzenie. Jeśli zainteresowany jest zdania, że dokumenty takie są przydatne dla wykazania wystąpienia szczególnej sytuacji lub braku ewidentnego zaniedbania lub świadomego działania z jego strony, do niego należy wystąpienie o dostęp do tych dokumentów zgodnie z przepisami przyjętymi na podstawie art. 255 WE (wyroki Sądu z dnia 11 lipca 2002 r. w sprawie T-205/99 *Hyper przeciwko Komisji*, Rec. str. II-3141, pkt 63, oraz ww. *Bonn Fleisch Ex- und Import przeciwko Komisji*, pkt 46).

89 Należy ponadto przypomnieć, że co się tyczy postępowania administracyjnego w zakresie umorzenia należności celnych, Sąd wyraźnie wskazał, że to na wniosek zainteresowanej strony pozwana jest zobowiązana do udzielenia dostępu do wszelkich jawnych dokumentów administracyjnych dotyczących zaskarżonej decyzji. Zatem w razie braku takiego wniosku nie ma automatycznego dostępu do dokumentów znajdujących się w posiadaniu Komisji (wyroki Sądu z dnia 19 lutego 1998 r. w sprawie T-42/96 *Eyckeler & Malt przeciwko Komisji*, Rec. str. II-401, pkt 81, z dnia 17 września 1998 r. w sprawie T-50/96 *Primex Produkte Import-Export i in. przeciwko Komisji*, Rec. str. II-3773, pkt 64, oraz w ww. sprawie *Bonn Fleisch Ex- und Import przeciwko Komisji*, pkt 46).

90 To w świetle tych zasad należy dokonać oceny zarzutu opartego na naruszeniu prawa do obrony.

91 Należy na wstępie stwierdzić, że skarżąca wyraźnie przyznaje w swej skardze, iż miała dostęp do wszystkich dokumentów, na których Komisja oparła swą decyzję. Jednakże zdaniem skarżącej nie miała ona dostępu do dokumentów o decydującym znaczeniu dla ogólnej oceny sytuacji dokonanej przez Komisję. W tym względzie twierdzi ona, że dokumenty, które jej przedstawiono w ramach dostępu do akt, są niekompletne. Zatem skarżąca twierdzi, że nie mogła zapoznać się z pełnymi wersjami dwóch raportów z misji UCLAF z dnia 9 i 23 grudnia 1998 r. a jedynie

z „raportami związanymi z raportami z misji”. Podobnie twierdzi ona, że nie mogła zapoznać się z protokołem z misji wspólnotowej z października 1998 r. wspomnianym w motywie 32 zaskarżonej decyzji, ani też z pismami UCLAF z dnia 1 i 9 grudnia 1998 r. przesłanymi do stałego przedstawicielstwa tureckiego, a wspomnianymi przez Komisję w jej odpowiedzi na skargę.

92 W tym względzie należy stwierdzić, że dokumenty, które wskazuje skarżąca, nie zostały wyraźnie wspomniane w zaskarżonej decyzji. Nie oznacza to, że zaskarżona decyzja nie mogła zostać oparta na niektórych z tych dokumentów. Jednakże nie można przyjąć podobnego wniosku co do całości obszernej korespondencji, na którą skarżąca się powołuje. Są one zatem, przynajmniej gdy chodzi o pewną ich liczbę, dokumentami związanymi jedynie z kontekstem niniejszej sprawy.

93 W szczególności nie można przyjąć, a żaden z elementów zaskarżonej decyzji nie wskazuje na odmienny wniosek, że zaskarżona decyzja została oparta na protokołach ze spotkań Komitetu Współpracy Celnej dotyczących świadectw A.TR.1, które uznano za nieprawidłowe lub fałszywe w trakcie wywozu koncentratów soków owocowych i innych towarów pochodzących z Turcji. Podobny wniosek nasuwa się w odniesieniu do wspomnianej przez Komisję w odpowiedzi na skargę opinii służb celnych w Rawennie z dnia 12 czerwca 1998 r., co do której skarżąca twierdzi, że nie mogła się z nią zapoznać.

94 W każdym razie jeżeli skarżącej nie udostępniono dokumentów, na których nie oparto zaskarżonej decyzji, ewentualny brak ich udostępnienia jest bez znaczenia, gdyż dokumenty takie tak czy inaczej nie mogą mieć wpływu na zaskarżoną decyzję. Zatem niniejszy zarzut w zakresie, w jakim dotyczy braku udostępnienia takich dokumentów, należy oddalić jako bezprzedmiotowy.

- 95 Natomiast podobny wniosek nie dotyczy braku udostępnienia dokumentów, na których Komisja oparła zaskarżoną decyzję.
- 96 W ramach badania tych dokumentów należy przypomnieć, że w niniejszej sprawie Komisja poinformowała skarżącą pismem z dnia 25 lipca 2002 r., o swej wstępnej ocenie, w świetle której przesłanki umorzenia należności celnych nie zostały spełnione. Nie ma zatem wątpliwości, że pismem tym Komisja umożliwiła skarżącej, przed podjęciem zaskarżonej decyzji, zajęcie stanowiska oraz przedstawienie jej opinii co do dowodów uzasadniających zdaniem Komisji oddalenie wniosku o umorzenie należności celnych.
- 97 Poza tym skarżąca nie podważa tego ustalenia, lecz podnosi, że zasada poszanowania prawa do obrony została naruszona, gdyż odmówiono jej dostępu do pewnych dokumentów, na podstawie których Komisja oparła swą decyzję, a w każdym razie wobec okoliczności, że dokumenty te nie były kompletne.
- 98 Jednakże należy stwierdzić, że w następstwie pisma Komisji z dnia 25 lipca 2002 r. przedstawiciel skarżącej zapoznał się z aktami związanymi z zaskarżoną decyzją w dniu 6 sierpnia 2002 r. w lokalach Komisji. W czasie tej konsultacji przedstawiciel ten podpisał oświadczenie, w którym wyraźnie potwierdził, iż uzyskał dostęp do wszelkich dokumentów mających bezpośredni i pośredni związek ze spornymi aktami. Ponadto do oświadczenia tego załączono listę wymieniającą wszystkie dokumenty, do których przedstawiciel skarżącej miał dostęp.
- 99 Należy stwierdzić, że na liście tej wymieniono raporty z misji UCLAF z dnia 9 i 23 grudnia 1998 r. oznaczone odpowiednio numerami 8279 i 8673. W odpowiedzi na pytanie przedstawione na piśmie przez Sąd, Komisja przedłożyła dwa raporty oznaczone tymi samymi numerami. Na rozprawie Komisja poinformowała Sąd, że

raporty te odpowiadały w istocie pełnym streszczeniom raportów z dnia 9 grudnia 1998 r. w sprawie misji w okresie 12–15 października 1998 r. (nr 8279) oraz z 23 grudnia 1998 r. w sprawie misji dochodzeniowej przeprowadzonej w okresie od dnia 30 listopada do dnia 2 grudnia 1998 r. (nr 8673) oraz że żaden inny raport nie został sporządzony z tych dwóch misji UCLAF. Sąd uważa, że okoliczność, iż oznaczenie liczbowe przedstawione na pierwszej stronie raportu odpowiada oznaczeniu liczbowemu na liście załączonej do oświadczenia przedstawiciela skarżącej z dnia 6 sierpnia 2002 r., wskazuje, że skarżąca, wbrew jej twierdzeniom, miała dostęp do raportów z misji. Co się tyczy wniosku skarżącej o dostęp do protokołu z misji wspólnotowej przeprowadzonej w październiku 1998 r., wystarczy stwierdzić, że protokół taki nie istniał. Po pierwsze bowiem, jak Komisja wyjaśniła na rozprawie, raport nr 8279 jest jedynym raportem z misji przeprowadzonej w okresie od dnia 12 do 15 października 1998 r. a po drugie żaden punkt zaskarżonej decyzji nie wspomina o takim protokole.

100 Następnie, co się tyczy wskazanych przez skarżącą pism UCLAF z dnia 1 i 9 grudnia 1998 r., należy stwierdzić, że po pierwsze lista z dnia 6 sierpnia 2002 r. zawierająca wyliczenie dokumentów, do których miała ona dostęp, wskazuje pismo UCLAF nr 8281 z dnia 9 grudnia 1998 r. skierowane do stałego przedstawicielstwa tureckiego. Należy zatem stwierdzić, że skarżąca miała dostęp do tego dokumentu. Po drugie, gdy chodzi o pismo z dnia 1 grudnia 1998 r., Komisja wskazuje w odpowiedzi na pisemne pytanie Sądu, że pismo to nie istniało i że uczynione w odpowiedzi Komisji na skargę odesłanie do pisma UCLAF z dnia 1 grudnia 1998 r. było błędne. W tym względzie należy stwierdzić, że wyjaśnienie to znajduje potwierdzenie w liście sporządzonej dnia 6 sierpnia 2002 r., w której odnośnie do dnia 1 grudnia 1998 r. wspomniano jedynie o piśmie tureckiego Ministra Sprawiedliwości skierowanym do UCLAF.

101 Co się tyczy korespondencji pomiędzy Komisją i UCLAF a władzami tureckimi oraz krajowymi organami celnymi państw członkowskich, wystarczy stwierdzić, że żadne okoliczności nie pozwalają stwierdzić, iż Komisja oparła zaskarżoną decyzję na innych dokumentach niż zawarte w aktach, do których skarżąca miała dostęp w dniu 6 sierpnia 2002 r.

102 Skarżąca nie przedstawiła w toku postępowania administracyjnego żadnego wniosku o dostęp do innych dokumentów zawartych w aktach. Co się tyczy wniosku o udzielenie dostępu przedstawionego przez skarżącą po ustanowieniu zaskarżonej decyzji i wniesieniu niniejszej skargi, należy stwierdzić, że nie ma on znaczenia dla oceny ewentualnego naruszenia prawa do obrony skarżącej w toku postępowania administracyjnego ani zgodności z prawem tej decyzji. W każdym razie należy stwierdzić, że Komisja wskazała skarżącej w piśmie z dnia 10 lipca 2003 r., że skarżąca była uprawniona do zapoznania się z omawianymi dokumentami zgodnie z wnioskiem przedstawionym na podstawie art. 255 WE. Skarżąca nie podjęła żadnych działań w odpowiedzi na pismo Komisji.

103 Pierwszy zarzut należy zatem oddalić.

B — W przedmiocie drugiego zarzutu opartego na naruszeniu art. 239 WKC

104 Niniejszy zarzut składa się z czterech części. Pierwsza części dotyczy nieprawidłowej kwalifikacji świadectwa przewozowego A.TR.1 D 437214. Druga i trzecia część wskazuje kolejno na poważne uchybienia zarzucane władzom tureckim i Komisji. Wreszcie czwarta część dotyczy braku ewidentnego zaniedbania skarżącej oraz oceny ryzyka handlowego.

1. W przedmiocie świadectwa przewozowego A.TR.1 D 437214

a) Argumenty stron

105 Skarżąca twierdzi, że Komisja dopuściła się błędu w spornej części zaskarżonej decyzji zaliczając świadectwo A.TR.1 D 437214 pośród świadectw uznanych za

nieautentyczne. Zdaniem skarżącej w świetle dowodów zawartych w aktach, świadectwo to powinno było jedynie zostać uznane za nieważne w konsekwencji czego związane z nim należności przywozowe powinny zostać zwrócone. Szereg dowodów zawartych w aktach wskazuje, że władze tureckie nie uznały świadectwa D 437214 za nieautentyczne. Skarżąca zasygnalizowała Komisji ten błąd w piśmie z dnia 17 grudnia 2002 r.

- 106 W pierwszej kolejności skarżąca podnosi, że jedynie pismo tureckiej administracji celnej (Premier, Biuro Podsekretarza ds. Ceł) z dnia 8 marca 1999 r. przesłane do włoskiej administracji celnej może przemawiać za nieautentycznością tego świadectwa. Jednakże w piśmie tym nie wskazano, czy świadectwo to jest nieprawidłowe czy nieautentyczne, a stwierdzono jedynie, że „nie zostało wystawione ani potwierdzone przez [turecki] urząd celny” (was not issued and endorsed by our customs office).
- 107 W drugiej kolejności skarżąca podnosi, że pismo to zostało jednakże uchylone przez władze tureckie, w szczególności pismem stałego przedstawicielstwa tureckiego z dnia 22 kwietnia 1999 r., gdzie jasno wskazano, że omawiane świadectwo „[było] nieprawidłowe i nie [zostało] wystawione zgodnie z przepisami” ([was] not correct and [was] not issued according to the rules), co znaczy że było wydane w sposób nieprawidłowy.
- 108 W swej replice skarżące wskazują, że sformułowanie „not correct” wyraźnie oznacza, że rzeczone świadectwo było nieprawidłowe. Jedyna dopuszczalna wykładnia następującego po nim stwierdzenia „not issued according to the rules” jest taka, że tureckie organy celne sporządziły i wystawiły to świadectwo z naruszeniem reguł pochodzenia towarów z Turcji. Tezę tę potwierdza zdanie „uznano, że dokumenty te zostały wystawione w ramach procedury tranzytu” (it has been understood that these documents had been issued for transit trade) występujące w tym samym piśmie. Tureckie organy celne przyznały zatem, że wystawiły również świadectwa przewozowe w ramach procedury tranzytu dla koncentratu soku jabłkowego pochodzącego z Iranu, nieprzetworzonego w ramach procedury uszlachetniania czynnego w Turcji.

- 109 W trzeciej kolejności skarżąca podkreśla, że w piśmie z dnia 22 kwietnia 1999 r. stałe przedstawicielstwo tureckie wspomina przy okazji świadectwa A.TR.1 D 437214 o dwóch innych świadectwach przewozowych noszących oznaczenia C 982920 i C 982938. Stałe przedstawicielstwo tureckie uważa, że świadectwa te „[nie były] prawidłowe i nie zostały wystawione zgodnie z przepisami” ([were] not correct and were not issued according to the rules) nie dokonując rozróżnienia pomiędzy nimi. Skarżąca wystąpiła o zwrot należności przywozowych związanych z tymi dwoma świadectwami. Włoskie organy celne uznały je za nieważne i zostały one włączone do pliku świadectw, w odniesieniu do których zaskarżona decyzja przyznaje zwrot cła. Skarżąca twierdzi zatem, że nie widzi żadnego powodu, by świadectwo D 437214 było z prawnego i faktycznego punktu widzenia przedmiotem odmiennej oceny niż świadectwa C 982920 i 982938. Wbrew temu, co twierdzi Komisja, pismo z dnia 22 kwietnia 1999 r. nie zawiera żadnego wyraźnego sprostowania pisma z dnia 8 marca 1999 r., gdyż nie odnosi się do niego w wyraźny sposób, ograniczając się do wskazania wcześniejszej korespondencji.
- 110 W czwartej kolejności skarżąca podnosi, że trafność jej tezy jest również potwierdzona pismem stałego przedstawicielstwa tureckiego z dnia 10 sierpnia 1999 r. Na stronie 3 lit. x) tego pisma ponownie potwierdzono, że wspomniane w piśmie z dnia 22 kwietnia 1999 r. świadectwa przewozowe, w tym świadectwo D 437214, zostały wystawione w ramach procedury tranzytu, w odniesieniu do soku jabłkowego nie pochodzącego z Turcji. Pismo to nie wskazuje, by wspomniane świadectwa były nieautentyczne lub podrobione. Pismo UCLAF do stałego przedstawicielstwa tureckiego z dnia 9 grudnia 1998 r. zawiera podobną ocenę uznając świadectwo A.TR.1 D 437214 za „nieprawidłowe” (not correct).
- 111 Wreszcie w swej replice skarżąca podważa tezę Komisji, w świetle której pismo włoskiej administracji celnej z dnia 24 marca 2003 r. miałoby potwierdzać brak autentyczności omawianego świadectwa. Zdaniem skarżącej władze włoskie odnoszą się w nim wyłącznie do pisma tureckiej administracji celnej z dnia 8 marca 1999 r. nie przedstawiając jednakże komentarza na temat pisma stałego przedstawicielstwa tureckiego w dnia 22 kwietnia 1999 r., które również zostało załączone. Ponadto pismo włoskiego ministra finansów z dnia 18 maja 1999 r. znajdujące się

w załączniku do akt odnosi się prawdopodobnie do pisma stałego przedstawicielstwa tureckiego z dnia 22 kwietnia 1999 r. i świadectwa D 437214, wskazując, że chodzi o nieprawidłowe świadectwo. Włoska administracja celna wystąpiła też z nowym wnioskiem o wyjaśnienia do tureckiej administracji celnej w przedmiocie kwalifikacji świadectwa D 437214, który do tej pory pozostał bez odpowiedzi.

- 112 Komisja podkreśla na wstępie, że zgodnie z rozporządzeniem mającym zastosowanie w niniejszej sprawie w ramach układu stowarzyszeniowego to władze tureckie są właściwe, by ustalić, czy tureckie świadectwa pochodzenia są autentyczne, czy też nie. W tym zakresie Komisja przypomina, że Sąd orzekł w swym ww. wyroku *Bonn Fleisch Ex- und Import przeciwko Komisji* (pkt 77), że Komisja mogła przyjąć oświadczenia władz hiszpańskich co do braku autentyczności wyciągów ze świadectw przywozowych oraz że nie było wymogu przeprowadzania przez nią żadnego dodatkowego dochodzenia w tym zakresie. Zdaniem Komisji jeśli może ona zawierzyć oświadczeniom państw członkowskich co do autentyczności takich dokumentów, to a fortiori jest tak również w przypadku władz państw trzecich, które nie są związane traktatem WE i nie podlegają właściwości Komisji w tym zakresie.
- 113 Następnie Komisja kwestionuje dokonaną przez skarżącą interpretację szeregu spośród wspomnianych pism i podnosi, że wobec tego, iż omawiane świadectwo zostało uznane przez władze tureckie za fałszywe, nie można jej zarzucić, że dopuściła się błędu.
- 114 Komisja podnosi, że pismo tureckiej administracji celnej z dnia 8 marca 1999 r. należy interpretować w ten sposób, że omawiane świadectwo zostało uznane za fałszywe, gdyż nie zostało wystawione przez tureckie organy celne. Zdaniem Komisji w żadnym okresie ani w żadnym dokumencie władze tureckie nie zmieniły swego ustalenia z dnia 8 marca 1999 r., w świetle którego rozpatrywane świadectwo przewozowe nie zostało wystawione przez ich służby.

- 115 Po pierwsze Komisja twierdzi, że w piśmie z dnia 22 kwietnia 1999 r. stałe przedstawicielstwo tureckie nie zmieniło swego wcześniejszego ustalenia, w świetle którego świadectwo było fałszywe, lecz jedynie stwierdziła, że nie było ono prawidłowe i że nie zostało wystawione zgodnie z mającymi zastosowanie uregulowaniami.
- 116 Po drugie okoliczność, że świadectwo to zostało podrobione, została potwierdzona przez UCLAF pismem z dnia 6 maja 1999 r., jak również przez włoską administrację centralną ds. cel pismem z dnia 18 maja 1999 r., dwoma pismami wskazanymi przez włoskie organy celne w piśmie z dnia 24 stycznia 2003 r. Skarżąca została poinformowana o tych ustaleniach pismem z dnia 18 marca 2003 r.
- 117 Po trzecie włoskie organy celne w ich piśmie z dnia 7 czerwca 2002 r. i 10 września 2003 r. również potwierdziły Komisji, że turecka administracja celna stwierdziła, że doszło do podrobienia świadectwa.
- 118 Po czwarte Komisja podnosi, że pismem z dnia 22 sierpnia 2003 r. przesłanym do włoskiej administracji celnej, turecka administracja celna ponownie potwierdziła swe ustalenie z dnia 8 marca 1999 r. wskazując, że rzeczony świadectwo było podrobione. Ponadto wskazano w nim, że właściwy w tej dziedzinie kontroler tureckiej administracji celnej ponownie rozpatrzył sprawę stwierdzając, że miało miejsce podrobienie tego świadectwa.
- 119 Wreszcie Komisja podkreśla okoliczność, że twierdzenie skarżącej, w świetle którego turecka administracja celna również wystawiła świadectwa przewozowe dla celów procedury tranzytu, jest nieistotne. Zdaniem Komisji skarżąca powołuje się na niewłaściwe świadectwa przewozowe, które nie są objęte niniejszym postępowaniem. Ponadto niewłaściwe świadectwa wskazane przez skarżącą nie zostały wystawione

przez władze tureckie dla celów procedury tranzytu, lecz przeciwnie, dotyczyły towarów pochodzących z tranzytu.

b) Ocena Sądu

- ¹²⁰ Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, ustalenie pochodzenia towarów opiera się na podziale kompetencji pomiędzy władzami państwa wywozu i władzami państwa przywozu, w tym znaczeniu, że pochodzenie jest ustalane przez władze państwa wywozu a prawidłowość funkcjonowania tego systemu jest zapewniona dzięki współpracy zainteresowanych administracji. System ten jest uzasadniony tym, że władze państwa wywozu są w najlepszej sytuacji, by dokonać bezpośredniej weryfikacji okoliczności, od których uzależnione jest pochodzenie (wyrok Trybunału z dnia 14 maja 1996 r w połączonych sprawach C-153/94 i C-204/94 Faroe Seafood i in., Rec. str. I-2465, pkt 19).
- ¹²¹ Przewidziany mechanizm może funkcjonować wyłącznie jeżeli administracja celna państwa przywozu uznaje dokonane zgodnie z prawem ustalenia władz państwa wywozu (ww. wyrok Faroe Seafood i in., pkt 20). Uznanie takich decyzji przez administrację celną państw członkowskich jest niezbędne, by Wspólnota z kolei mogła wymagać od władz innych państw związanych z nią umowami o wolnym handlu, poszanowania decyzji organów celnych państw członkowskich odnośnie pochodzenia produktów wywożonych ze Wspólnoty do tych państw (wyrok Trybunału z dnia 12 lipca 1984 r. w sprawie 218/83 Les Rapides Savoyards, Rec. str. 3105, pkt 27).
- ¹²² W niniejszej sprawie w celu ustalenia, czy Komisja słusznie stwierdziła, że świadectwo D 437214 zostało podrobione, należy zbadać korespondencję pomiędzy Komisją, włoskimi organami celnymi i właściwymi organami tureckimi. W tym

zakresie należy stwierdzić, że w części zaskarżonej decyzji dotyczącej podrobionych świadectw Komisja oparła się zasadniczo na piśmie władz tureckich z dnia 8 marca 1999 r. skierowanym do służb celnych w Rawennie.

123 Do pisma tego załączono listę 32 świadectw uznanych przez władze tureckie za falsyfikaty, pośród których znajdowało się świadectwo D 437214. W tym względzie należy stwierdzić, że zdanie użyte przez władze tureckie w tym piśmie, to jest „świadectwa wskazane w załączniku nie są prawidłowe i nie zostały wystawione ani potwierdzone przez nasz urząd celny” (the certificates that have been listed in annex are not correct and were not issued and endorsed by our customs office) wyraźnie wskazuje, że stwierdziły one, iż wskazane świadectwa zostały podrobione.

124 Jednakże należy stwierdzić, że porównanie między treścią pisma z dnia 8 marca 1999 r. a treścią kolejnych pism władz tureckich wskazuje na niejasności co do kwalifikacji świadectwa D 437214. Tak więc sporządzone w języku angielskim pismo stałego przedstawicielstwa tureckiego do UCLAF z dnia 22 kwietnia 1999 r. dotyczy sześciu świadectw, w tym świadectwa będącego przedmiotem niniejszych rozważań, uznając je za „nieprawidłowe i niezgodne z regułami pochodzenia” (not correct and [...] not issued according to the rules). W świetle tego pisma wspomniane sześć świadectw zostało wydanych dla celów procedury tranzytu.

125 Wydaje się, że różnica między ustaleniami zawartymi w piśmie z dnia 8 marca 1999 r. i z dnia 22 kwietnia 1999 r. wynika z wykładni stwierdzenia „not correct [...] and not issued according to the rules”. Nawet jeśli sformułowanie „not correct” powtórzone w pismach UCLAF z dnia 9 grudnia 1998 r. nie rozstrzyga kwestii ewentualnego fałszerstwa, mogło ono zostać zinterpretowane jako oznaczające, że omawiane świadectwa nie zostały podrobione.

- 126 Wobec stwierdzonych niejasności okoliczność, czy świadectwo D 437214 było podrobione, czy też było nieprawidłowe, nie mogła zostać wywiedziona w sposób niezbity z dowodów posiadanych przez Komisję przed wydaniem zaskarżonej decyzji. Ustalenia tego nie podważają argumenty Komisji opierające się na treści pism władz włoskich z 24 stycznia 2003 r.
- 127 Na wstępie w piśmie z dnia 24 stycznia 2003 r. wskazano dwa pisma, a mianowicie pismo UCLAF z dnia 6 maja 1999 r. oraz pismo centralnej dyrekcji ds. cel w Rzymie z dnia 18 maja 1999 r. Należy stwierdzić, że opierają się one na ustaleniach przedstawionych w piśmie władz tureckich z dnia 22 kwietnia 1999 r. Następnie gdy chodzi o pismo z dnia 7 czerwca 2002 r., wydaje się ono ograniczać do wyliczenia świadectw uznanych za podrobione, opierając się w szczególności na piśmie władz tureckich z dnia 8 marca 1999 r. i nie dodając nowych elementów. W piśmie z dnia 12 listopada 2001 r. skarżąca wskazała Komisji, że w świetle pisma stałego przedstawicielstwa tureckiego z dnia 22 kwietnia 1999 r. świadectwo D 437214 powinno być uznane za nieprawidłowe, a nie za podrobione.
- 128 W świetle powyższego wobec wykazanych różnic Komisja nie mogła przed ustanowieniem zaskarżonej decyzji zasadnie stwierdzić, że świadectwo D 437214 było podrobione.
- 129 Należy jednakże stwierdzić, że w następstwie wniosku przedstawionego przez skarżącą w piśmie z dnia 17 grudnia 2002 r., to jest po ustanowieniu zaskarżonej decyzji, Komisja ponownie wystąpiła do władz włoskich z pytaniami w przedmiocie kwalifikacji omawianego świadectwa. Władze włoskie uznały za niezbędne wystąpienie do władz tureckich o udzielenie dodatkowych wyjaśnień. Pismem z dnia 22 sierpnia 2003 r. władze tureckie nie tylko potwierdziły ustalenia zawarte w ich piśmie z dnia 8 marca 1999 r., lecz ponadto wskazały, że ich kontroler celny stwierdził, iż chodzi o przypadek fałszerstwa, wyjaśniając w ten sposób wszelkie wątpliwości co do okoliczności, czy świadectwo D 437214 było podrobione.

130 Należy zatem stwierdzić, że dopiero z chwilą tego potwierdzenia zawartego w tym ostatnim piśmie dowody zawarte w aktach administracyjnych pozwalały Komisji na stwierdzenie, że omawiane świadectwo było niewątpliwie fałszywe. Zatem w świetle wskazanych powyżej okoliczności Komisja nie mogła w chwili ustanowienia zaskarżonej decyzji zasadnie odmówić zwrotu należności celnych dotyczących towarów objętych świadectwem D 437214, lecz w świetle wskazanych okoliczności powinna się ograniczyć do zawieszenia zwrotu.

131 Ustalenie to nie jest jednakże wystarczające, by samodzielnie prowadzić do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji.

132 Skarżąca nie ma żadnego prawnego interesu w stwierdzeniu nieważności decyzji z powodu uchybień proceduralnych, w sytuacji gdy stwierdzenie nieważności może jedynie prowadzić do wydania nowej decyzji, identycznej co od istoty z decyzją, której nieważność zostaje stwierdzona [zob. wyrok Sądu z dnia 3 grudnia 2003 r. w sprawie T-16/02 Audi przeciwko OHMI (TDI), Rec. str. II-5167, pkt 97 i 98 oraz powołane tam orzecznictwo]. W niniejszej sprawie z pkt 129 powyżej wynika, że świadectwo D 437214 należy uznać za fałszywe.

133 Zatem należy stwierdzić, że skarżąca nie ma interesu prawnego w stwierdzeniu nieważności części zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim stwierdzenie nieważności mogłoby jedynie prowadzić do wydania nowej, identycznej co do istoty decyzji. Zatem niniejszą część drugiego zarzutu należy odrzucić jako bezprzedmiotową.

2. *W przedmiocie uchybień zarzucanych władzom tureckim*

¹³⁴ Skarżąca zasadniczo podnosi, że władze tureckie rażąco uchybiły zobowiązaniom, które na nich ciąży na mocy układu stowarzyszeniowego i przepisów wykonawczych do niego. Nie tylko bowiem zataiły prawdę uznając 32 świadectwa za fałszywe, lecz również systematycznie dopuszczali się bezprawnego postępowania wystawiając świadectwa przewozowe dla towarów nie pochodzących z Turcji. Zdaniem skarżącej doszło do obejścia przewidzianego w układzie stowarzyszeniowym systemu preferencji w celu wywozu do Unii Europejskiej po preferencyjnych stawkach znacznych ilości towarów pochodzących z państw trzecich, przedstawianych jako towary tureckie dzięki świadectwom przewozowym. Na politykę taką wskazuje znaczny wzrost tureckiego przywozu i wywozu w latach 1993–1996. W niniejszej sprawie sporne świadectwa stanowią autentyczne dokumenty, zarejestrowane i wystawione przez urząd celny w Mersin (Turcja).

¹³⁵ Komisja zasadniczo nie zgadza się z argumentami skarżącej i podnosi, że skarga opiera się w całości na twierdzeniu, w świetle którego 32 sporne świadectwa nie są podrobione, lecz przeciwnie: zostały wystawione przez tureckie organy celne w Mersin, które wydawały nieprawdziwe oświadczenia odnośnie tych świadectw. Zdaniem Komisji skarżąca nie przedstawiła żadnych dowodów na poparcie tej tezy, której ponadto przeczą wyraźne i precyzyjne oświadczenia władz tureckich.

a) *W przedmiocie wzorów pieczęci i podpisów*

Argumenty stron

¹³⁶ W pierwszej kolejności skarżąca podnosi, że odciski pieczęci i podpisy na spornych świadectwach przewozowych świadczą o tym, że najprawdopodobniej zostały one wystawione i potwierdzone przez władze tureckie.

137 Zdaniem skarżącej turecka administracja centralna ds. ceł potwierdziła, że przesłała Komisji wzory odcisków pieczęci, które zostały przekazane wszystkim krajowym organom celnym we Wspólnocie przed 1995 r. Na poparcie tego twierdzenia wskazuje ona, że włoskie ministerstwo finansów zezwoliło jej na wykonanie kopii kserograficznych pięciu dokumentów, którymi dysponuje również Komisja, potwierdzających okoliczność, że władze tureckie przekazały władzom włoskim i Komisji kopie wspomnianych wzorów.

138 Zatem władze włoskie, które dysponowały kopiami oryginalnych pieczęci, dokonały porównania z pieczęciami i podpisami złożonymi na spornych świadectwach i jednakowoż je przyjęły. Ponadto kopie spornych świadectw uznane za nieautentyczne lub podrobione nie odróżniają się od innych świadectw uznanych za prawidłowe. Poza tym pieczęcie na świadectwach, a przynajmniej na kopiach, są częściowo źle odcisnięte i ledwie czytelne. Celnicy z Mersin potwierdzili skarżącej, że stosowane przez nich pieczęcie były ledwie czytelne.

139 W drugiej kolejności skarżąca twierdzi, że obowiązek władz tureckich przesłania Komisji wzorów odcisków pieczęci i podpisów stosowanych przez ich urzędy celne do poświadczania świadectw przewozowych wynika zarówno z systemu preferencji ustanowionego z Republiką Turcji, jak i z art. 93 rozporządzenia wykonawczego do WKC. Wbrew temu, co twierdzi Komisja, art. 4 decyzji nr 1/96 odsyła do art. 93 rozporządzenia wykonawczego do WKC i modyfikuje go w zakresie, w jakim występujący tam termin „Formularz A” zastąpiono terminem „A.TR.1”. Nie ma zatem potrzeby, by obowiązek przesłania wzorów został wyraźnie przewidziany w decyzjach Rady Stowarzyszenia. Zdaniem skarżącej Komisja niesłusznie twierdzi, że gdy chodzi o reguły pochodzenia, odesłanie do układu stowarzyszeniowego i właściwych przepisów Rady Stowarzyszenia zawarte w art. 27 lit. a) oraz art. 20 ust. 3 lit. d) WKC wyłącza obowiązek przesłania tych wzorów.

- ¹⁴⁰ Ponadto obowiązek przesłania wzorów dotyczy nie tylko świadectw wystawionych w ramach procedury uproszczonej przewidzianej w art. 12 ust. 5 decyzji nr 1/96, lecz ma ogólne zastosowanie stanowiąc podstawę weryfikacji autentyczności i prawidłowości tych świadectw. Obowiązek ten wynika również z art. 26 decyzji nr 1/95 w zakresie, w jakim przewiduje on stopniowe ulepszanie systemu preferencji dotyczącego wymiany handlowej produktami rolnymi.
- ¹⁴¹ Co się tyczy argumentu Komisji, w świetle którego Republika Turcji nie jest członkiem Wspólnoty, wobec czego wprowadzenie obowiązku przesłania lub jego brak leży w sferze jej suwerennych uprawnień, skarżąca twierdzi, że istnieją też inne suwerenne państwa, z którymi uzgodniono przesyłanie pieczęci i podpisów w ramach współpracy administracyjnej. Tytułem przykładu skarżąca wskazuje na układ eurośródziemnomorski zawarty z Izraelem w dniu 21 czerwca 2000 r. (Dz.U. L 147, str. 1).
- ¹⁴² Wreszcie skarżąca podkreśla, że jeśli związany ze świadectwami wydanymi zgodnie z Układem ogólnym w sprawie taryf celnych i handlu (GATT) z 1994 r. obowiązek przesłania Komisji pieczęci i podpisów krajowych organów celnych występuje również w ramach Unii Europejskiej opartej na unii celnej i mającej wspólny rynek rolny, ma on a fortiori również zastosowanie, na podstawie ww. postanowień, w stosunkach pomiędzy Wspólnotą a Republiką Turcji.
- ¹⁴³ Komisja stwierdza na wstępie, że władze tureckie nie były zobowiązane do przesłania jej wzorów pieczęci i podpisów używanych przez ich urzędy celne. Zdaniem Komisji art. 93 rozporządzenia wykonawczego do WKC nie ma zastosowania w niniejszej sprawie, gdyż po pierwsze dotyczy wyłącznie formularzy APR i świadectw pochodzenia „Formularz A”, które mają zastosowanie tylko w przywozie z krajów rozwijających się, a po drugie art. 20 WKC nie stwierdza, że ma on zastosowanie per analogiam w ramach układu stowarzyszeniowego.

¹⁴⁴ Następnie Komisja twierdzi, że art. 28 ust. 4 rozporządzenia Komisji (WE) nr 3719/88 z dnia 16 listopada 1988 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu pozwoleń na wywóz i przywóz oraz świadectw o wcześniejszym ustaleniu refundacji dla produktów rolnych (Dz.U. L 331, str. 1), którego wykładni dokonano w ww. wyroku Bonn Fleisch Ex- und Import przeciwko Komisji, również nie przewiduje wymogu dokonania takiego przekazania, gdyż art. 1 tego rozporządzenia ogranicza jego zakres stosowania. Unia celna i/lub układ stowarzyszeniowy nie zostały w nim wspomniane, podczas gdy decyzje Rady Stowarzyszenia i/lub zatwierdzające je rozporządzenia Wspólnoty nie stwierdzają, że rozporządzenie nr 3719/88 ma zastosowanie per analogiam w tym kontekście.

¹⁴⁵ Poza tym Komisja twierdzi, że analogia między porozumieniem śródziemnomorskim między Unią Europejską a Izraelem nie pozwala na stwierdzenie, że art. 93 rozporządzenia wykonawczego do WKC ma zastosowanie. Stwierdzenie takie pozostaje w sprzeczności z wyraźnym brzmieniem układu stowarzyszeniowego i decyzji Rady Stowarzyszenia.

¹⁴⁶ Ponadto Komisja uważa, że skarżąca pominęła okoliczność, iż w świetle uregulowań przewidzianych w układzie stowarzyszeniowym weryfikacja i ewentualne stwierdzenie braku autentyczności świadectw przewozowych A.TR.1 spoczywa na właściwych władzach tureckich a nie instytucjach Wspólnoty. Zdaniem Komisji władze tureckie kilkakrotnie w sposób wyraźny oświadczyły — w szczególności w piśmie z dnia 8 marca 1999 r. — że 32 sporne świadectwa nie były autentyczne, ponieważ zostały podrobione. Zatem domysły skarżącej co do autentyczności spornych świadectw są pozbawione znaczenia.

¹⁴⁷ Wreszcie gdy chodzi o twierdzenia skarżącej, w świetle których odciski pieczęci są ledwie widoczne lub że pieczęcie te są zużyte, Komisja podnosi, iż w zakresie, w jakim skarżąca odnosi się kopii, nie oznacza to koniecznie, że pieczęcie użyte przez władze tureckie do opieczętowania oryginału były zużyte lub nieczytelne. Po drugie okres używania pieczęci ani czytelność ich odcisku w żaden sposób nie wskazują, że omawiane świadectwa zostały jednak wydane przez tureckie władze.

Ocena Sądu

— Uwagi wstępne

¹⁴⁸ Tytułem uwag wstępnych należy stwierdzić, że w świetle utrwalonego orzecznictwa w celu dokonania oceny wystąpienia uchybień ze strony władz państw trzecich i/lub Komisji, mogących prowadzić do wystąpienia szczególnej sytuacji w rozumieniu art. 239 WKC, należy w każdym wypadku zbadać rzeczywisty charakter obowiązków ciążących odpowiednio na tych władzach lub Komisji na mocy mających zastosowanie przepisów (ww. wyrok w sprawie Hyper przeciwko Komisji, pkt 117).

¹⁴⁹ W tym zakresie należy zauważyć, że argumentacja skarżącej zasadniczo opiera się na tezie, w świetle której władze tureckie rzeczywiście wystawiły i potwierdziły sporne świadectwa. Różne uchybienia zarzucane przez skarżącą władzom tureckim miałyby stanowić poszlaki wskazujące na zasadność jej tezy. Skarżąca podnosi zatem, że szczególna sytuacja, w której się znalazła, wynika z ogółu okoliczności sprawy, w szczególności z uchybień, które zarzuca władzom tureckim.

— Co do istoty sprawy

¹⁵⁰ Co się tyczy zarzucanych władzom tureckim uchybień dotyczących pieczęci i podpisów, należy zauważyć, że argumenty skarżącej oparte na podnoszonym przez nią oryginalnym charakterze pieczęci i podpisów, którymi zostały opatrzone sporne świadectwa, są bez znaczenia w niniejszej sprawie. Ustalenie okoliczności, czy dokumenty wydane przez władze są oryginalne czy podrobione, należy bowiem

wyłącznie do tych władz, jak wskazano powyżej w pkt 120 i 121. W niniejszej sprawie władze tureckie stwierdziły, że sporne świadectwa zostały podrobione. Zatem nawet uznając, że oryginalne pieczęcie posiadane przez organy celne w Mersin były mało czytelne, okoliczność, że pieczęcie, którymi opatrzone sporne świadectwa, były również mało czytelne, jest pozbawiona znaczenia. Podobny wniosek dotyczy argumentów skarżącej co do podobieństwa między kopiami spornych świadectw znajdujących się w jej posiadaniu i niepodrobionymi świadectwami.

151 Wreszcie należy również oddalić argument skarżącej, w świetle którego okoliczność, że włoskie organy celne porównały posiadane przez nie wzory odcisków ze spornymi świadectwami przed ich przyjęciem, pozwalałaby na wniosek, że świadectwa te są autentyczne. W świetle utrwalonego orzecznictwa osoba zobowiązana do uiszczenia należności celnych nie może opierać uzasadnionych oczekiwań co do ważności świadectw na okoliczności ich wstępnego przyjęcia przez organy celne państwa członkowskiego, ponieważ czynności tych służb w ramach wstępnego przyjęcia świadectw nie stanowią przeszkody dla przeprowadzenia późniejszych weryfikacji (zob. ww. wyrok w sprawie *Faroe Seafood i in.*, pkt 93 oraz powołane tam orzecznictwo).

152 Zatem argumenty skarżącej w tym zakresie nie prowadzą do wykazania przez nią istnienia uzasadnienia mogącego stanowić szczególną sytuację i muszą zostać oddalone.

b) W przedmiocie rejestracji świadectw przez władze tureckie

Argumenty stron

153 Skarżąca twierdzi, że autentyczność spornych świadectw jest potwierdzona okolicznością, że zostały oficjalnie zarejestrowane. W tym zakresie skarżąca twierdzi, że urząd celny w Mersin posiada rejestr, w którym figurują numery rejestracji 32

spornych świadectw. Na poparcie tego stwierdzenia skarżąca stwierdza, że jej pełnomocnicy widzieli te rejestry w urzędzie w Mersin oraz zwrócili się do tureckiego funkcjonariusza o udostępnienie im kopii. Funkcjonariusz ten, choć wstępnie skłonny przychylić się do wniosku, następnie odmówił ze względu na skierowane przeciwko niemu groźby.

154 Co się tyczy obowiązku wpisania przez władze tureckie numerów świadectw A.TR.1 do rejestrów celnych, skarżąca nie zgadza się z argumentem Komisji, w świetle którego nie był on przewidziany w żadnej z decyzji Rady Stowarzyszenia. Zdaniem skarżącej rejestracja taka stanowi wewnętrzne zagadnienie tureckiego porządku prawnego. Rzeczona rejestracja jest zdaniem skarżącej tak oczywista, że nie wymaga żadnej decyzji Rady Stowarzyszenia.

155 Jednakże właściwa wzajemna pomoc wymaga nie tylko rejestracji świadectw A.TR.1, lecz również ich archiwizowania w Turcji. W tym zakresie skarżąca wskazuje na art. 7 ust. 2 załącznika 7 do decyzji nr 1/95, w świetle którego wnioski o pomoc są wykonywane zgodnie z ustawodawstwem umawiającej się strony, do której zwrócono się z wnioskiem. Przepis ten zobowiązuje też tureckie organy celne do zarejestrowania wystawionych przez nie świadectw, co najmniej odnotowując dane, które muszą zostać wskazane w polu nr 12 A.TR.1. Rejestracja świadectw, przy braku której byłoby niemożliwe dostarczenie informacji co do ich autentyczności i prawidłowości, stanowi zdaniem skarżącej zasadniczą podstawę współpracy pomiędzy administracją turecką i wspólnotową w ramach systemu preferencji.

156 Ponadto zdaniem skarżącej art. 8 ust. 1 decyzji nr 1/96 stanowi, że świadectwo przewozowe A.TR.1 jest poświadczane przez organy celne państwa wywozu. Załącznik II, pkt II ust. 12 decyzji nr 1/96 stanowi, że pole nr 12 jest wypełniane przez właściwe władze. W niniejszej sprawie w polu 12 każdego z 32 spornych A.TR.1 widnieje nie tylko pieczęć z podpisem, lecz również specjalny numer rejestracyjny z dokładną datą, który musi zostać wpisany do rejestru właściwych organów celnych.

- 157 Wreszcie skarżąca podnosi, że badanie 32 spornych świadectw wykazuje, że odpowiadają one wzorom przewidzianym w obowiązujących przepisach (art. 10 ust. 2 akapit drugi i załącznik 1 do decyzji nr 1/96). W niniejszej sprawie świadectwa na lewym dolnym marginesie zawierają wskazanie upoważnionej drukarni, jej nazwę, adres i szczególne oznaczenie oraz numer seryjny pozwalający je zidentyfikować. Co się tyczy argumentu Komisji, w świetle którego fałszerze mogli naśladować numery oryginalnych świadectw tak dalece, jak to możliwe, skarżąca twierdzi, że są to wyłącznie spekulacje.
- 158 Komisja na wstępie wskazuje, że ani układ stowarzyszeniowy, ani decyzje Rady Stowarzyszenia nie przewidywały prowadzenia rejestrów, w których byłyby odnotowywane świadectwa celne.
- 159 Ponadto nawet gdyby przyznać, że rejestry takie istnieją, nie można wykluczyć, iż tureckie organy celne wystawiły na rzecz skarżącej 32 świadectwa A.TR.1 dla innych partii towarów niż sporne dostawy. Jest zatem możliwe, że fałszerze skopiowali 32 autentyczne świadectwa, które nie dotyczyły spornych dostaw do skarżącej, w celu ich późniejszego wykorzystania przy tych dostawach.
- 160 Wreszcie Komisja podnosi, że twierdzenie skarżącej, w świetle którego podrobione świadectwa były zgodne z wzorami przewidzianymi przepisami prawa, jest pozbawione znaczenia, gdyż wzory te są powszechnie znane. Co się tyczy stwierdzenia, w świetle którego sporne świadectwa wskazywały nazwę, adres, oznaczenie i numer seryjny upoważnionej przez Turcję drukarni, Komisja podnosi, że tylko niektóre spośród 32 spornych świadectw zawierają takie wzmianki oraz że trudno jest z pewnością stwierdzić, czy wydrukowane wzmianki istotnie wskazują dane drukarni, czy też zostały zmyślane. W tym względzie Komisja wskazuje, że nawet zakładając, iż były to dane upoważnionej drukarni, można jednakże również przypuszczać, że w obrocie znajdowała się wystarczająco duża liczba autentycznych świadectw pochodzących z upoważnionych drukarni, by pozwolić fałszerzom na zaopatrzenie się w egzemplarz lub kopię w celu przygotowania podrobionego egzemplarza.

Ocena Sądu

- ¹⁶¹ Co się tyczy rejestracji świadectw przez władze tureckie, należy stwierdzić, że ani układ stowarzyszeniowy, ani postanowienia wykonawcze do niego nie zawierają wyraźnego zapisu przewidującego prowadzenie takich rejestrów. Jednakże załącznik II pkt II ust. 12 decyzji nr 1/96 przewiduje wpisanie w polu 12 świadectw A.TR.1 numeru dokumentu. Ponadto art. 13 tej decyzji stanowi, że w razie podziału świadectw pole 12 wyciągu wskazuje w szczególności numer rejestracyjny pierwotnego świadectwa. Jest zatem możliwe, że świadectwa A.TR.1 zostaną zarejestrowane przez wystawiające je władze, pomimo że skarżąca nie przedstawia żadnych dowodów mogących wykazać istnienie tych rejestrów.
- ¹⁶² Jednakże należy stwierdzić, że nawet gdyby przyznano, że numery w polu 12 spornych świadectw zostały zapisane w rejestrach tureckiego urzędu celnego, nie oznacza to, że są to świadectwa autentyczne. Jak bowiem słusznie wskazuje Komisja, w interesie fałszerzy było wykorzystanie dla celów podrobionych świadectw numeru wpisu do rejestru odpowiadającego prawidłowemu świadectwu.
- ¹⁶³ Skarżąca nie przedstawia żadnego dowodu pozwalającego na stwierdzenie, że zapisane w tych rejestrach numery odpowiadają spornym świadectwom. Ogranicza się ona do stwierdzenia, że jej przedstawiciele stwierdzili istnienie tych rejestrów i proponuje oparcie się na ich zeznaniach.
- ¹⁶⁴ Wynika z tego, że argumenty skarżącej należy odrzucić jako pozbawione znaczenia w niniejszej sprawie.

c) W przedmiocie współdziałania tureckich organów celnych

Argumenty stron

¹⁶⁵ Skarżąca twierdzi, że uzyskanie świadectwa A.TR.1 towarzyszącego omawianym towarom byłoby niemożliwe bez współdziałania tureckich organów celnych. Właściwe przepisy w bardzo szerokim zakresie zapobiegają ryzyku niezgodnego z prawem wykorzystania świadectw A.TR.1, które nie tylko są potwierdzane przez organy celne państwa wywozu i jednocześnie rejestrowane, lecz są również objęte kontrolą wskazanych w nich towarów w celu zagwarantowania rzeczywistego wywozu towarów. Świadectwa A.TR.1 są udostępniane eksporterowi z chwilą dokonania wywozu i jedynie wyjątkowo mogą zostać potwierdzone po dokonaniu wywozu (zob. art. 8 ust. 1 decyzji nr 1/96 jak też art. 4 ust. 1 decyzji nr 5/72). Przepisy te mają zagwarantować, że gdy świadectwo A.TR.1 jest wydawane eksporterowi, właściwe organy celne będą miały jeszcze możliwość weryfikacji, czy jest ono zgodne z pochodzeniem towarów.

¹⁶⁶ Komisja odpowiada, że argumenty skarżącej dotyczące współdziałania władz tureckich w wystawieniu spornych świadectw są pozbawione znaczenia. Komisja podkreśla, że jest bezsporne, iż uregulowania prawne powinny wykluczać przedstawienie świadectw A.TR.1 w odniesieniu do produktów nie mających tureckiego pochodzenia. W niniejszej sprawie przedstawienie świadectwa A.TR.1 w ramach spornego wywozu nie wskazuje na zмовę z tureckimi organami celnymi.

Ocena Sądu

¹⁶⁷ Co się tyczy argumentu dotyczącego współdziałania władz tureckich, wystarczy przypomnieć, że sporne świadectwa okazały się podrobione. Samo przedstawienie

dokumentów, które okazały się fałszywe, nie pozwala na stwierdzenie, że miała miejsce jakakolwiek zmowa pomiędzy eksporterami a organami celnymi, które je wystawiają.

168 Argument ten jest całkowicie bezpodstawny i w konsekwencji należy go oddalić.

d) W przedmiocie naruszenia przepisów o pomocy administracyjnej

Argumenty stron

169 Skarżąca podnosi na wstępie, że przepisy wykonawcze do układu stowarzyszeniowego nakładają na tureckie organy celne obowiązek pomocy administracyjnej. Skarżąca wskazuje w tym zakresie art. 15 decyzji nr 1/96 i art. 26 oraz załącznik 7 decyzji nr 1/95. Co się tyczy argumentu Komisji, w świetle którego decyzje nr 1/95 i 1/96 mają zastosowanie począwszy od dnia 31 grudnia 1995 r., skarżąca twierdzi po pierwsze, że system pomocy administracyjnej miał zastosowanie już na podstawie wcześniejszych poprzednich decyzji, a po drugie że decyzje nr 1/95 i 1/96 ustanawiają w tym zakresie przepisy formalne mające zastosowanie do wcześniejszych sytuacji.

170 Zdaniem skarżącej w niniejszej sprawie tureckie organy celne naruszyły obowiązek udzielenia szybkiej i skutecznej pomocy w postępowaniu dotyczącym świadectw przewozowych, a w szczególności naruszyły obowiązek niezwłocznego przekazania dokładnych informacji co do autentyczności spornych świadectw. W świetle tych naruszeń można uznać za wysoce prawdopodobne, że uczestniczyły one w sporządzeniu tych świadectw.

171 Następnie skarżąca wskazuje zasady, którymi — jak się wydaje — władze tureckie posłużyły się w celu uznania świadectwa A.TR.1 za nieprawidłowe lub fałszywe. Zatem świadectwa dotyczące koncentratów soków owocowych pochodzących z państw trzecich, poddanych przetwarzaniu w Turcji w ramach procedury uszlachetniania, a następnie wywiezionych, zostały uznane za nieprawidłowe, gdyż zostały potwierdzone z naruszeniem przepisów. Natomiast świadectwa A.TR.1 wystawione dla koncentratów soków owocowych objętych w Turcji procedurą handlu-tranzytu (Transit-Trade-Regime) zostały uznane za fałszywe. Rozróżnienie to wynika z pism stałego przedstawicielstwa tureckiego z dnia 10 lipca 1998 r. oraz z dnia 1 października 1999 r. przesłanych do Komisji i OLAF oraz z pisma z dnia 12 października 1999 r. skierowanego przez UCLAF do Guardia di Finanza (służb odpowiedzialnych za zwalczenie nadużyć finansowych). Teza skarżącej miałaby być potwierdzona przez raport z misji UCLAF z dnia 21 grudnia 1998 r., w którym potwierdzono, że eksporterzy nie byli wyłącznie odpowiedzialni za powstałą sytuację oraz że niezbędne jest zasięgnięcie szczegółowych informacji w urzędzie w Mersin.

172 W celu wykazania braku współpracy władz tureckich w ramach pomocy administracyjnej, skarżąca wskazuje w pierwszej kolejności pismo z dnia 9 stycznia 1998 r. skierowane przez stałe przedstawicielstwo tureckie do UCLAF, w którym władze tureckie stwierdziły, że nie było wówczas potrzeby przyjazdu przedstawicieli UCLAF do Turcji. W tym względzie skarżąca podważa stwierdzenie Komisji, w świetle którego pismo to nie dotyczyło wywozu koncentratów soku jabłkowego.

173 W drugiej kolejności skarżąca podnosi, że pismo stałego przedstawicielstwa tureckiego z dnia 10 lipca 1998 r., o którym mowa powyżej w pkt 41, nie wskazywało, zgodnie z wytycznymi w polu 14 każdego świadectwa A.TR.1, czy 22 wspomniane tam świadectwa były nieautentyczne, czy też nieprawidłowe, ograniczając się do stwierdzenia „false” — pojęcia, które obejmuje obie możliwości. W tym zakresie skarżąca podnosi, że choć pole 14 każdego świadectwa jest zatytułowane „Wniosek o weryfikację”, a pole 15 „Wynik weryfikacji”, dokumenty związane z konkretną odpowiedzią na wnioski o weryfikacje spornych świadectw nie zostały przedstawione.

- 174 W trzeciej kolejności skarżąca podkreśla, że Komisja w pkt C pisma z dnia 26 sierpnia 1999 r. skierowanego do policji kryminalnej ds. ceł w Kolonii (Niemcy) wspomniała, że OLAF zamierzał zwrócić się do władz tureckich o wyjaśnienie, w odniesieniu do każdego nieważnego świadectwa, czy chodziło o fałszerstwo, czy też o świadectwo nieprawidłowe. Skarżąca twierdzi jednakże, że nie wie, czy z wnioskiem tym wystąpiono.
- 175 Co się tyczy sprzecznych twierdzeń władz tureckich, skarżąca podnosi, że świadectwa o identycznej treści zostały w pewnych przypadkach uznane za prawidłowe, w innych przypadkach za nieprawidłowe, i wreszcie że świadectwa wstępnie uznane za podrobione były następnie uznawane za nieprawidłowe. Lista dokumentów załączonych przez Komisję do odpowiedzi na skargę wskazuje, że w roku 1998 i 1999 wymieniono z władzami tureckimi 28 pism nie mogąc w sposób ostateczny ustalić okoliczności faktycznych oraz że wymiana korespondencji ze stałym przedstawicielstwem tureckim ustała w roku 1999, gdyż władze tureckie odmówiły wszelkiej dalszej współpracy z Komisją poczynając od roku 2000.
- 176 Tytułem przykładu skarżąca wskazuje świadectwo A.TR.1 D 437214, które zostało określone jako fałszywe w piśmie z dnia 8 marca 1999 r., a następnie jako nieprawidłowe.
- 177 Podobnie w okresie między dniem 16 lipca a 27 września 1999 r. świadectwo A.TR.1 D 412662 zostało w trzech różnych pismach uznane przez władze tureckie za nieprawidłowe, częściowo prawidłowe i wreszcie za autentyczne (pisma z dnia 16 lipca, 19 sierpnia i 27 września 1999 r.).
- 178 Ponadto świadectwo A.TR.1 D 141591 zostało początkowo uznane za fałszywe (pismo z dnia 15 maja 1998 r.), a następnie za nieprawidłowe (pismo z dnia 19 sierpnia 1999 r.) na podstawie okoliczności, że objęte nim towary nie miały pochodzenia tureckiego. Zdaniem skarżącej świadectwo A.TR.1 D 141591 musi być

powiązane ze świadectwami A.TR.1 C 982920 oraz C 982938, które zostały uznane za nieprawidłowe i co do których Komisja zrezygnowała z retrospektywnego pokrycia należności celnych. W odniesieniu do twierdzenia Komisji, w świetle którego służby celne w Rawennie wskazały w opinii z dnia 12 czerwca 1998 r., że świadectwo A.TR.1 D 141591 było fałszywe, skarżąca odpowiada, iż nie mogła zapoznać się z tym dokumentem w ramach dostępu do akt.

179 Sprzeczny charakter dostarczonych informacji został zdaniem skarżącej potwierdzony przez Tribunale civile e penale w Rawennie. W tym zakresie skarżąca podnosi, że prokuratura w Weronie (Włochy) również umorzyła dochodzenie karne w stosunku do niej stwierdzając między innymi, że wnioski policji kryminalnej zmierzające do uzyskania dowodów pozostały bez odpowiedzi. Zdaniem skarżącej właściwy prokurator w Weronie zwrócił się do Guardia di Finanza o wskazanie, na podstawie jakich dokumentów, okoliczności i dowodów świadectwa wystawione przez władze tureckie zostały uznane za materialnie podrobione w sytuacji, w której władze włoskie nie były w stanie uzyskać odpowiedzi.

180 Ponadto skarżąca twierdzi, że okoliczność, iż tureckie organy celne przyznały, że pośród 103 świadectw objętych weryfikacją, 17 — lub 16, jeśli wyliczyć świadectwo A.TR.1 D 437214 — było nieprawidłowych, oznacza że zdawały sobie sprawę z tego, iż potwierdziły je z naruszeniem przepisów, a zatem wystarczy podważyć jakość weryfikacji tych świadectw oraz rzetelność informacji dostarczonych w ramach wzajemnej pomocy administracyjnej.

181 W tym zakresie skarżąca przedstawia porównanie ze sprawami, w których wydano ww. wyrok Telewizory tureckie, z którym wbrew twierdzeniom Komisji niniejsza sprawa ściśle się wiąże, w szczególności poprzez okoliczność, że władze tureckie nigdy nie oświadczyły, że zostały wprowadzone w błąd przez podmioty trzecie oraz poprzez okoliczność, że wydając sprzeczne oświadczenia, władze te uniemożliwiły ustalenie faktów.

- 182 Co się tyczy argumentu Komisji, w świetle którego próbowała ona zniekształcić obraz sprawy wskazując oświadczenia władz tureckich dotyczące świadectw uznanych za nieprawidłowe, nie objętych niniejszą sprawą, skarżąca twierdzi, że sprzeczny charakter informacji pochodzących od różnych władz tureckich dotyczących świadectw innych niż sporne jest zasadniczy dla analizy wszystkich oświadczeń władz tureckich, w tym dotyczących spornych świadectw.
- 183 Wreszcie gdy chodzi o argument Komisji, w świetle którego pewne stwierdzenia władz tureckich miały wyłącznie tymczasowy charakter, skarżąca twierdzi, że przepisy o wzajemnej pomocy nie przewidują przekazywania ani takich ustaleń ani raportów tymczasowych.
- 184 Komisja odrzuca twierdzenia skarżącej zmierzające do wykazania różnych naruszeń przez władze tureckie ich obowiązku współpracy i zaprzecza istnieniu sprzecznych oświadczeń tych władz.
- 185 W pierwszej kolejności co się tyczy obowiązku współpracy Komisja na wstępie wskazuje, że decyzje nr 1/95 i 1/96, z których skarżąca wywodzi obowiązek współpracy z urzędu władz tureckich, wszedł w życie na ostatnim etapie stowarzyszenia i nie miał zastosowania do spornych świadectw wydanych w trakcie etapu przejściowego. W tym zakresie do świadectw tych miał zastosowanie wyłącznie art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 4115/86 oraz art. 11 decyzji nr 5/72 zmieniony decyzją nr 1/78, wskazany już w pkt 12.
- 186 Następnie Komisja podnosi, że analogia z ww. wyrokiem Telewizory tureckie jest pozbawiona znaczenia, gdyż niniejsza sprawa dotyczy całkowicie odmiennych okoliczności faktycznych. W tym zakresie Komisja przypomina, że sprawy, w których wydano ten wyrok, nie dotyczyły podrobionych świadectw, lecz świadectw wydanych przez władze tureckie, które to świadectwa okazały się następnie

nieważne, gdyż nie spełniały wymogów przewidzianych przepisami prawa. W wyroku tym Sąd stwierdził, że władze tureckie opóźniały wyjaśnienie sytuacji, ponieważ ich współpraca ujawniłaby naruszenia, których się dopuściły. W niniejszej sprawie władze tureckie nie mogły zmierzać do ukrycia swych ewentualnych naruszeń, gdyż nie uczestniczyły w sporządzeniu spornych świadectw. Ponadto Sąd w żaden sposób nie stwierdził, że brak współpracy władz tureckich stanowi istotną poszlakę wskazującą na ich udział w bezprawnych działaniach, jak podnosi skarżąca.

187 Ponadto co się tyczy argumentu skarżącej, w świetle którego władze tureckie wiedziały, że wystawiły 16 lub 17 świadectw A.TR.1 z naruszeniem prawa, Komisja podnosi, że nie ma on znaczenia, gdyż świadectwa te nie są objęte niniejszym postępowaniem, a związane z nimi należności celne zostały już zwrócone skarżącej zgodnie z art. 239 WK. Natomiast okoliczność, że władze tureckie przyznały, że świadomie wystawiły 16 lub 17 świadectw z naruszeniem prawa, świadczy o tym, że uczestniczyły w wyjaśnieniu okoliczności faktycznych bez względu na to, jaki wpływ mogło to mieć na ich prestiż, i wskazuje na ich wiarygodność w kwestii braku autentyczności spornych świadectw.

188 Ponadto w odniesieniu do argumentu skarżącej, w świetle którego władze tureckie nie wypełniły pól 14 i 15 na spornych świadectwach, Komisja podnosi, że pola te zostały przewidziane wyłącznie dla przypadków weryfikacji treści świadectw, to jest rzeczywistego pochodzenia objętych nimi towarów. Ponieważ sporne świadectwa stanowią falsyfikaty, władze tureckie nie miały żadnego powodu, by je potwierdzać wypełniając pola 14 i 15.

189 Wreszcie Komisja oświadcza, że nie zgadza się z tezą skarżącej, w świetle której oświadczenia władz tureckich zawarte w piśmie z dnia 9 stycznia 1998 r. do UCLAF wskazywały na współudział tych władz wobec okoliczności, że władze te oceniały, iż nie było konieczne, by UCLAF przeprowadził weryfikację w Turcji. Zdaniem Komisji powiadomienie to nie dotyczy weryfikacji a posteriori spornych świadectw,

która nie została jeszcze wówczas przeprowadzona. Ponadto Komisja wskazuje, że po wszczęciu ad hoc wstępnych dochodzeń, UCLAF przeprowadził w grudniu 1998 r. kontrole w Turcji, a ponadto że dochodzenia pozwoliły bardzo szybko na stwierdzenie w dniu 8 marca 1999 r., że sporne świadectwa nie były autentyczne, gdyż zostały podrobione.

190 W drugiej kolejności Komisja podnosi, że twierdzenia skarżącej, w świetle których władze tureckie wydawały sprzeczne oświadczenia, są również pozbawione znaczenia w niniejszej sprawie.

191 Na wstępie Komisja wskazuje, że wspomniana przez skarżącą korespondencja dotyczy świadectw uznanych za nieważne, lecz jednak za autentyczne, które nie są objęte sporem w niniejszej sprawie. Ponadto chodziło o wstępne ustalenia przekazane w pierwszej fazie dochodzenia, które miały charakter jedynie tymczasowy. Władze tureckie nigdy nie zmieniły ustaleń przedstawionych w piśmie z dnia 8 marca 1999 r., w świetle którego sporne świadectwa były podrobione, jako że nie zostały wystawione przez te władze.

192 Wreszcie w odniesieniu do twierdzeń skarżącej dotyczących świadectwa nr D 141591 Komisja wskazuje, że są one pozbawione znaczenia, gdyż nie znajduje się ono pośród podrobionych świadectw wskazanych w piśmie władz tureckich z dnia 8 marca 1999 r. i nie jest zatem przedmiotem niniejszego postępowania. Jednakże Komisja przypomina, że pismem z dnia 3 czerwca 2002 r. wyraźnie zwróciła się do włoskich organów celnych z pytaniem, czy świadectwo to było podrobione, czy też jedynie jego treść był niedokładna. W korespondencji z dnia 6 czerwca 2002 r. przekazanej Komisji pismem z dnia 7 czerwca 2002 r. służby celne w Rawennie poinformowały swych przełożonych w Bolonii i Rzymie, że to

świadcstwo przewozowe zostało uznane przez tureckie władze w nocy z dnia 15 maja 1998 r. za fałszywe. Fałszerstwo zostało potwierdzone również przez UCLAF w następstwie misji dochodzeniowej w Ankarze w październiku 1998 r. Ponadto służby celne w Rawennie wskazały, że skarżąca nie odwołała się od poboru opłat nałożonych później w związku ze stwierdzeniem fałszerstwa, ani nie przedstawiła wniosku o zwrot uznając przez to w oczywisty sposób, że świadectwo to było fałszywe.

Ocena Sądu

¹⁹³ Należy przypomnieć, że zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie do okoliczności niniejszej sprawy umawiające się strony układu stowarzyszeniowego udzielają sobie wzajemnie pomocy w celu zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów celnych. Wzajemna pomoc ma w szczególności zapewnić kontrolę autentyczności i prawidłowości świadectw przewozowych (w odniesieniu do etapu przejściowego unii celnej zob. art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 4115/86 oraz art. 11 decyzji nr 5/72 zmieniony decyzją nr 1/78; w odniesieniu do etapu ostatniego unii celnej zob. art. 2 załącznika nr 7 oraz art. 29 decyzji nr 1/95 i art. 15 decyzji 1/96).

¹⁹⁴ W pierwszej kolejności, gdy chodzi o argument skarżącej, w świetle którego brak szybkiej i skutecznej pomocy władz tureckich w toku dochodzenia miałyby wskazywać, że uczestniczyły one w sporządzeniu i wystawieniu podrobionych świadectw, należy stwierdzić, że weryfikacja a posteriori świadectw dotyczących dokonanego przez skarżącą przywozu została wszczęta w związku z pismem władz tureckich z dnia 15 maja 1998 r. skierowanym do służb celnych w Rawennie, wskazującym że świadectwo D 141591 było podrobione. W następstwie tego ustalenia UCLAF przeprowadził pierwszą misję dochodzeniową w dniach 12–15 października 1998 r., to jest zaledwie w pięć miesięcy po informacji przekazanej przez władze tureckie. Druga misja została przeprowadzona w okresie między dniem

30 listopada i 2 grudnia 1998 r. W tym zakresie należy zauważyć, że zdaniem skarżącej pismo władz tureckich z dnia 9 stycznia 1998 r. wskazujące, że nie było potrzeby przeprowadzenia misji UCLAF, miało wskazywać na brak ich współpracy. Jednakże, jak wiadomo, po pierwsze dochodzenia dotyczące spornych świadectw zostały wszczęte dopiero po 15 maja 1998 r., a po drugie misje UCLAF zostały przeprowadzone w rozsądnych terminach po wykryciu pierwszego fałszerstwa.

195 Poza tym należy stwierdzić, że kontrole przeprowadzone przez władze tureckie dotyczyły bardzo dużej liczby świadectw — kilkuset, spośród których 103 świadectwa zostały przedstawione przez skarżącą — lecz pomimo tego lista świadectw uznanych przez te władze za podrobione została przekazana służbom celnym w Rawennie pismem z dnia 8 marca 1999 r., to jest w trzy miesiące po zakończeniu misji UCLAF w Turcji.

196 Wreszcie należy wskazać na bogatą korespondencję pomiędzy władzami wspólnotowymi a władzami tureckimi w kwestii spornych świadectw. W tym zakresie należy stwierdzić, że zarzuty skarżącej co do odmowy przez władze tureckie, a w szczególności przez stałą reprezentację turecką, współpracy z Komisją od 2000 r., nie są poparte żadnymi dowodami. Podobnie treść decyzji prokuratury w Weronie o umorzeniu dochodzenia przeciwko skarżącej nie pozwala na wyciągnięcie z tej okoliczności żadnych wniosków mających znaczenie dla niniejszej sprawy. W decyzji tej bowiem właściwy prokurator ogranicza się do stwierdzenia, że napotkano trudności w uzyskaniu dowodów, bez wskazania podmiotów odpowiedzialnych za takie trudności. Zatem argument ten jest bezpodstawny i należy go oddalić.

197 W drugiej kolejności należy stwierdzić, że skarżąca wskazuje, iż władze tureckie utrudniły ustalenie faktów dostarczając sprzeczne informacje co do weryfikacji prawidłowości i autentyczności świadectw przewozowych. W tym zakresie skarżąca powołuje trzy konkretne świadectwa, to jest A.TR.1 D 437214, D 141591 i D 412662, których dotyczyły różne ustalenia przedstawione w kolejnych pismach władz tureckich.

198 Jest prawdą, że — jak zauważa Komisja — wyłącznie świadectwo A.TR.1 D 437214 należy do spornych świadectw, podczas gdy pozostałe dwa świadectwa nie są objęte niniejszym postępowaniem. Jednakże należy również stwierdzić, że skarżąca powołuje się na ewentualne sprzeczności dotyczące trzech omawianych świadectw w celu wykazania braku dokładności przeprowadzonych przez władze tureckie weryfikacji dotyczących wszystkich przedstawionych świadectw przewozowych. Biorąc pod uwagę to, że niedociągnięcia w toku postępowania w zakresie weryfikacji autentyczności świadectw mogą stanowić rażące uchybienie obowiązkom, które ciąży na władzach tureckich na mocy układu stowarzyszeniowego, niezbędne jest dokonanie oceny wagi twierdzeń skarżącej również odnośnie świadectw nie będących przedmiotem sporu w niniejszej sprawie.

199 Co się tyczy świadectwa D 141591, należy stwierdzić, że z zawartych w aktach powiadomień wynika, że pierwotnie władze tureckie uznały je za podrobione, a następnie za nieprawidłowe. Otóż ustalenie tej niejasnej kwalifikacji było powodem wniosku o dodatkowe wyjaśnienia wystosowanego przez Komisję w dniu 3 czerwca 2002 r. Jednakże z przedstawionej przez władze włoskie w dniu 7 czerwca 2002 r. odpowiedzi wynika, że stwierdzenie, iż omawiane świadectwo zostało podrobione, zostało następnie potwierdzone przez władze tureckie w piśmie z dnia 8 marca 1999 r. przedstawiającym ostateczne rezultaty dochodzeń przeprowadzonych w Turcji. Ponadto z pisma z dnia 7 czerwca 2002 r. wynika, że stwierdzenie podrobienia tego świadectwa opiera się również na ustaleniach misji dochodzeniowej przeprowadzonej przez UCLAF w październiku 1998 r. w Turcji. Należy zatem stwierdzić, że wszelkie ewentualne sprzeczności dotyczące klasyfikacji tego świadectwa mogą zostać pominięte poczynając od października 1998 r. oraz że brak jego autentyczności był niewątpliwy poczynając od dnia 8 marca 1999 r. Wreszcie należy stwierdzić, że świadectwo to nie należy do świadectw spornych w niniejszej sprawie. Skarżąca nie wniosła bowiem skargi na pobranie należności, które nastąpiło po stwierdzeniu fałszerstwa, ani też nie złożyła wniosku o zwrot pobranych należności, przyznając milcząco, że rzeczne świadectwo nie było autentyczne.

200 Co się tyczy świadectwa D 412662, należy stwierdzić, że pismem z dnia 16 lipca 1999 r. władze tureckie uznały je za nieprawidłowe na podstawie okoliczności, że objęte nim towary nie pochodziły z Turcji. Następnie władze tureckie poinformowały OLAF pismem z dnia 10 sierpnia 1999 r., że popełniły błąd i że świadectwo to

powinno być zostać uznane za częściowo nieprawidłowe, gdyż tylko część objętych nim towarów nie miała tureckiego pochodzenia. Ustalenie to zostało potwierdzone pismem z dnia 19 sierpnia 1999 r. skierowanym do służb celnych w Rawennie. Z trzech ww. pism wynika, że władze tureckie nie przeczyły sobie w ramach współpracy administracyjnej z władzami wspólnotowymi, lecz jedynie uzupełniały i modyfikowały wstępne pismo z dnia 16 lipca 1999 r.

- 201 Wskazana przez skarżącą sprzeczność wynika z treści późniejszego pisma z dnia 27 września 1999 r., skierowanego do jej spółki-matki Steinhauser, w którym władze tureckie wskazują, że świadectwo D 411262 jest prawidłowe. W tym zakresie należy na wstępie stwierdzić, że pismo to nie zostało przekazane w ramach współpracy między administracjami celnymi i nie zawiera zatem oficjalnego rezultatu postępowania w zakresie weryfikacji świadectw przewozowych towarów. Ponadto możliwe jest, że tureckie organy celne nie wykazały się szczególną gorliwością w ich stosunkach ze skarżącą i w konsekwencji nie powiadomiły jej, że omawiane świadectwo było tylko częściowo prawidłowe. Zatem należy stwierdzić, że skarżąca nie może wywodzić z tego faktu żadnych skutków istotnych dla niniejszej sprawy. Wniosku tego nie podważa okoliczność, że Tribunale civile e penale w Rawennie w wyroku z dnia 20 grudnia 2000 r. wskazał na błąd, którego dopuściły się władze tureckie we wstępnej kwalifikacji tego świadectwa.

- 202 Co się tyczy świadectwa D 437214, z uwag przedstawionych powyżej w pkt 120 i kolejnych wynika, że władze tureckie w pewnym momencie wydawały się zmienić swe wstępne ustalenia, w świetle których świadectwo to było fałszywe. Należy jednakże zauważyć, że sprzeczność taka nie jest oczywista wobec nieprecyzyjnych sformułowań występujących w pismach władz tureckich. Ponadto należy stwierdzić, że w odniesieniu do niejasnych informacji przekazanych przez władze tureckie Komisja sformułowała wniosek o dodatkowe wyjaśnienia. Późniejsza weryfikacja pozwoliła na niepozostawiające żadnych wątpliwości potwierdzenie, że wstępna kwalifikacja tego świadectwa była prawidłowa i że istotnie było ono fałszywe.

203 W świetle powyższego zarzucane przez skarżącą sprzeczności nie pozwalają na stwierdzenie, że doszło do oczywistych nieprawidłowości w toku przeprowadzonego przez władze tureckie postępowania w zakresie weryfikacji autentyczności świadectw. Niejasności powstałe w ramach współpracy pomiędzy administracjami celnymi dotyczyły jedynie dwóch świadectw, to jest świadectwa A.TR.1 D 437214 i D 141591. Ponadto należy stwierdzić, że niejasne oświadczenia co do kwalifikacji tych świadectw były przedmiotem wniosków o dodatkowe wyjaśnienia, a ich ostateczna kwalifikacja mogła zostać dokonana w sposób nie budzący wątpliwości. W stosunku do ogólnej liczby weryfikowanych świadectw, pojedyncze niejasne oświadczenia władz tureckich dotyczyły jedynie bardzo ograniczonej liczby świadectw. W konsekwencji oświadczenia, co do których udzielono następnie wyjaśnień, nie mogą jako takie być uważane za rażące uchybienia obowiązkom w zakresie pomocy administracyjnej, wynikającym z układu stowarzyszeniowego i przepisów wykonawczych do niego. Nie można zatem przypisać władzom tureckim żadnego uchybienia.

204 W trzeciej kolejności, gdy chodzi o argument skarżącej, w świetle którego władze tureckie nie wypełniły pól 14 i 15 świadectw przewozowych, wystarczy wskazać, że pola te dotyczą weryfikacji rzeczywistego pochodzenia towarów i ich zgodności z treścią świadectwa. Ponieważ władze tureckie stwierdziły, że świadectwa zostały podrobione, nie były one zobowiązane do wypełnienia pól 14 i 15, gdyż jest oczywiste, że kwestia zgodności towarów z dokumentami, które nie są autentyczne, nie może powstać.

205 Wreszcie należy stwierdzić, że skarżąca opiera się na tezie, za pomocą której próbuje zrekonstruować metodę, którą władze tureckie zastosowały w celu uznania pewnych świadectw za nieprawidłowe, a innych świadectw, mimo że były identyczne, za podrobione. W tym zakresie należy stwierdzić, że teza skarżącej, jako nie poparta żadnymi dowodami, musi zostać oddalona wobec braku jej wykazania.

206 W świetle powyższego należy oddalić jako bezpodstawne wszystkie argumenty skarżącej w zakresie naruszenia przez władze tureckie przepisów o pomocy administracyjnej.

e) W przedmiocie dodatkowych okoliczności

Argumenty skarżącej

²⁰⁷ Skarżąca twierdzi, że również inne okoliczności dowodzą uchybień władz tureckich, wskutek których znalazła się ona w szczególnej sytuacji.

²⁰⁸ Po pierwsze skarżąca twierdzi, że indywidualne uchybienia, których dopuścili się organy celne w Mersin, były konsekwencją ogólnych i strukturalnych uchybień władz tureckich. Na poparcie tych twierdzeń podnosi ona na wstępie, że podczas spotkania z funkcjonariuszem centralnej administracji tureckiej ds. ceł w Ankarze przedstawiciel skarżącej, p. Nothelfer, został poinformowany, że wszczęto dochodzenie karne w celu weryfikacji wszystkich świadectw przewozowych. Co się tyczy argumentu Komisji, w świetle którego takie dochodzenie karne wzmacniało wiarygodność tureckiej administracji celnej, skarżąca wskazuje, że Komisja musiała wiedzieć, iż chodziło jedynie o jedną z wymówek tej administracji, zmierzającą do wywołania wrażenia, że podejmowała działania. Wystawione świadectwa nie były w rzeczywistości przedmiotem dochodzenia karnego.

²⁰⁹ Następnie z przebiegu innego spotkania przeprowadzonego przez przedstawicieli skarżącej z p. Dogranem z kancelarii premiera Turcji do spraw gospodarczych wynika, że Republika Turcji dbała głównie o rozwój gospodarczy swych przedsiębiorstw pomijając treść i wagę przepisów dotyczących systemu preferencji i pochodzenia towarów. Podejście to odzwierciedlają ustalenia poczynione w sprawach, w których wydano ww. wyrok Telewizory tureckie i dopiero później UCLAF poinformował władze tureckie o wadze obowiązku przestrzegania reguł

preferencyjnych. W tym zakresie skarżąca podkreśla w swej replice, że wbrew twierdzeniom Komisji służbom kancelarii premiera Turcji musiały być znane przesłanki wydawania świadectw przewozowych.

210 Po drugie skarżąca podkreśla, że za pośrednictwem zespołu adwokackiego w Ankarze złożyła skargę przeciwko p. Akmanowi, zarządzającemu spółką turecką o analogicznej nazwie. Jednakże prokuratura w Mersin umorzyła śledztwo w 2001 r., przy czym pomimo ponawianych wniosków pełnomocnicy skarżącej do tej pory nie zostali poinformowani o podstawach umorzenia. Skarżąca przypuszcza, że ustalono, iż 32 sporne świadectwa A.TR.1 zostały potwierdzone autentycznymi pieczęciami tureckich służb celnych i że w konsekwencji właściwa prokuratura otrzymała polecenie z Ankary, by zakończyć postępowanie.

211 W swej replice skarżąca odrzuca argumentację Komisji, w świetle której zaniechanie ścigania karnego p. Akmana może znajdować wyjaśnienie w okoliczności, że nie uczestniczył on w fałszerstwie. Skarżąca twierdzi na wstępie, że nie jest pewne, czy ściganie to rzeczywiście miało miejsce. Następnie skarżąca zauważa, że zakładając, że doszło do fałszerstwa, p. Akman był osobą, która w pierwszej kolejności uzyskalaby z tego korzyści. Wreszcie skarżąca podnosi, że z raportu z misji UCLAF z dnia 23 grudnia 1998 r. jasno wynika, że pełnomocnicy Komisji spotkali się z p. Bolatem z prokuratury w Mersin, który wydał im kopie wszystkich świadectw, na których widniało nazwisko p. Akmana. Zdaniem skarżącej Komisja nie uzyskała odpowiedzi na przedstawiony w czasie tego spotkania wniosek o informowanie jej o wyniku dochodzeń.

212 Po trzecie skarżąca twierdzi, że wydaje się, iż Komisja osiągnęła „granice możliwości” w przeprowadzonych przez nią w Turcji dochodzeniach dotyczących sporządzenia spornych świadectw. Skarżąca twierdzi, że UCLAF nie mógł zapoznać się z rejestrami urzędu celnego w Mersin ani przeprowadzić rozmów z właściwymi

funkcjonariuszami. Zdaniem skarżącej powodem, dla którego UCLAF nie mógł przeprowadzić bardziej szczegółowego dochodzenia, była okoliczność, że ujawniłoby ono, iż znaczna ilość produktów pochodzących z państw trzecich została — ze względów rozwoju gospodarczego i za wiedzą najwyższych tureckich władz politycznych — wywieziona z Mersin do Wspólnoty Europejskiej z wykorzystaniem świadectwa A.TR.1.

213 Komisja odrzuca w pierwszej kolejności twierdzenia skarżącej dotyczące jej rozmów z władzami tureckimi. W tym zakresie Komisja stwierdza, że przyznanie przez centralną administrację celną w Ankarze, że wszystkie świadectwa A.TR.1 były przedmiotem dochodzenia karnego, wzmacniało wiarygodność ustaleń przedstawionych w ww. piśmie z dnia 8 marca 1999 r., w świetle których świadectwa te nie zostały wystawione przez tureckie organy celne. Ponadto Komisja uważa, że stwierdzenie skarżącej, w świetle którego p. Dogran nie znał ani treści, ani znaczenia reguł pochodzenia i systemu preferencji, jest pozbawione znaczenia, gdyż jako pracownik sekcji zajmującej się sprawami gospodarczymi w kancelarii premiera Turcji nie miał on obowiązku ich znać.

214 W drugiej kolejności Komisja podkreśla, że umorzenie postępowania karnego wszczętego przeciwko p. Akmanowi mogło być spowodowane tym, że on sam działał w dobrej wierze i nie uczestniczył w fałszerstwie. Ponadto jedynie niewielka liczba kodeksów procedury karnej przewiduje obowiązek przedstawienia skarżącemu uzasadnienia umorzenia dochodzenia.

215 W trzeciej kolejności, co się tyczy stwierdzenia skarżącej, w świetle którego dochodzenia Komisji i UCLAF natrafiły na „granice możliwości” z powodu braku współpracy władz tureckich, Komisja przypomina, że władze te w pełni współpracowały i że UCLAF mógł prawidłowo przeprowadzić swe dochodzenia w Turcji, nie stwierdzając żadnego nieprawdziwego oświadczenia, jak wynika to z raportów z misji z dnia 9 i 23 grudnia 1998 r.

Ocena Sądu

216 Na wstępie w odniesieniu do twierdzeń skarżącej dotyczących treści rozmów jej przedstawicieli z p. Dogranem z kancelarii premiera Turcji do spraw gospodarczych, należy stwierdzić, że nie mają one znaczenia w niniejszej sprawie. Kwestia, czy funkcjonariusz taki jak p. Dogran znał przepisy dotyczące systemu preferencji i sporządzania świadectw pochodzenia, nie ma wpływu na okoliczności niniejszej sprawy. Podobnie, gdy chodzi o twierdzenia skarżącej dotyczące oświadczenia funkcjonariusza tureckiej administracji centralnej ds. cel, w świetle którego wszczęto dochodzenie karne w celu weryfikacji świadectw przewozowych, wystarczy wskazać, że są one nie tylko pozbawione znaczenia dla niniejszej sprawy, ale również nie poparte żadnymi dowodami.

217 Nie można się również przychylić do argumentów skarżącej dotyczących umorzenia postępowania karnego przeciwko p. Akmanowi, zarządzającemu turecką spółką o analogicznej nazwie, zarządzanego przez prokuraturę w Mersin. Nawet gdyby wykazano, że skarżąca nie została poinformowana o podstawach tego umorzenia, nie pozwałoby to w każdym razie na stwierdzenie, że jej skarga była bezskuteczna, gdyż prokuratura w Mersin zdała sobie sprawę z tego, że sporne świadectwa nie były falsyfikatami. W tym zakresie należy stwierdzić po pierwsze, że jest to zagadnienie pozostające w sferze tureckiego prawa karnego, a po drugie że skarżąca nie podjęła nawet starań w celu wykazania, iż na podstawie mających zastosowanie przepisów tureckich była, jako wnosząca skargę, uprawniona do uzyskania informacji o podstawach postanowienia o umorzeniu dochodzeń. Skarżąca nie przedstawiła również żadnego dowodu pozwalającego stwierdzić, że władze tureckie nie uwzględniły wniosku Komisji o poinformowanie jej o wynikach dochodzeń karnych.

218 Wreszcie, co się tyczy argumentacji skarżącej, w świetle której UCLAF napotkał w czasie prowadzonych przezeń w Turcji dochodzeń na różne utrudnienia ze strony władz tureckich, należy stwierdzić, że nie wynika to z jakiegokolwiek dowodu. Skarżąca nie wskazuje bowiem żadnego dowodu pozwalającego stwierdzić, że

UCLAF nie mógł przeprowadzić szczegółowego dochodzenia, w szczególności w administracji celnej w Mersin. Brakowi współpracy przeczy ponadto treść raportów z misji z dnia 9 i 23 września 1998 r., które opisują współpracę władz tureckich.

- 219 W świetle powyższego należy stwierdzić, że żadna ze wskazanych przez skarżącą okoliczności nie stanowi rażącego naruszenia przez władze tureckie obowiązków, które na nich ciążyą na mocy układu stowarzyszeniowego i przepisów wykonawczych do niego.
- 220 W świetle powyższego należy oddalić niniejszą część drugiego zarzutu jako bezpodstawną.

3. W przedmiocie uchybień zarzucanych Komisji Europejskiej

- 221 Skarżąca twierdzi zasadniczo, że Komisja rażąco uchybiła obowiązkowi ochrony zarówno skarżącej jak i innych zainteresowanych importerów. Zarzucane Komisji uchybienia wynikają z: 1) braku nadzoru i kontroli stosowania systemu preferencji przez władze tureckie, 2) braku przekazania krajowym władzom celnych wzorów pieczęci i podpisów stosowanych przez władze tureckie, 3) naruszenia obowiązku ostrzeżenia importerów w stosownym czasie oraz 4) nieprawidłowej oceny faktów w toku dochodzeń prowadzonych w Turcji.

a) W przedmiocie regularnej kontroli systemu preferencji

Argumenty stron

222 W pierwszej kolejności skarżąca podnosi, że władze tureckie nie rozumiały przepisów dotyczących pochodzenia towarów. Na poparcie swego twierdzenia wskazuje ona uwagi poczynione przez jej przedstawicieli w trakcie spotkań w Ankarze i Mersin. Zdaniem skarżącej wystawieniu świadectwa A.TR.1 towarzyszyły zawsze różnego rodzaju pozwolenia wydawane przez kancelarię premiera Turcji do spraw gospodarczych. Ponadto właściwe władze tureckie potwierdzały świadectwa A.TR.1 bez uwzględnienia pochodzenia towarów, najwidoczniej nie zdając sobie sprawy z tego, że praktyka ta jest bezprawna. W tym zakresie skarżąca wskazuje, że sprawa ta jest podobna do spraw, w których wydano ww. wyrok Telewizory tureckie, w którym Sąd stwierdził, że w okresie prawie identycznym jak ten, w którym miały miejsce okoliczności niniejszego postępowania, właściwe władze tureckie nie przestrzegały mających zastosowanie przepisów celnych w celu wykorzystania powstającej unii celnej ze Wspólnotami Europejskimi dla wspierania tureckiej gospodarki.

223 Zdaniem skarżącej postanowienia dotyczące sporządzania i wystawiania świadectw przewozowych A.TR.1 są dziś zasadniczo stosowane prawidłowo i bardziej rygorystycznie. Jednak zmiana ta nastąpiła dopiero po przeprowadzeniu przez UCLAF dochodzeń w Turcji i niewątpliwie na skutek rozmów Komisji z władzami tureckimi w następstwie spraw, które doprowadziły do ww. wyroku Telewizory tureckie oraz w następstwie niniejszej sprawy.

224 W drugiej kolejności skarżąca podnosi, że Komisja nie czuwała nad przestrzeganiem przepisów układu stowarzyszeniowego, do czego była zobowiązana na podstawie

art. 211 WE i w świetle zasady dobrej administracji. Na Komisji ciąży szczególny obowiązek nadzoru nad omawianymi porozumieniami i porozumieniami o regułach pochodzenia zawartymi między Wspólnotą i państwami trzecimi.

225 Skarżąca podkreśla, że art. 26 decyzji nr 1/95 wyraźnie przewiduje potrzebę zapewnienia skutecznego funkcjonowania unii celnej i ulepszania systemu preferencji, przy czym sama Rada Stowarzyszenia jest zobowiązana do regularnej oceny dokonanych ulepszeń tego systemu. Ponadto w ramach utworzenia unii celnej Komisja była w stałym kontakcie z władzami tureckimi poprzez Radę Stowarzyszenia i Komitet Celny, gdzie jest reprezentowana. Ich zasadniczym zadaniem jest zapewnienie, by przepisy dotyczące pochodzenia towarów zostały zrozumiane, prawidłowo wprowadzone i stale kontrolowane w Turcji.

226 Skarżąca twierdzi, że Komisja uchybiła obowiązkowi zachowania należytej staranności nie zwracając się w stosownym czasie do Komitetu Współpracy Celnej o wyjaśnienie sytuacji i podjęcie środków zapewniających przestrzeganie decyzji Rady Stowarzyszenia przez turecką administrację celną. W tym zakresie skarżąca stwierdza, że nie rozumie argumentu Komisji, w świetle którego Rada Stowarzyszenia lub Wspólny Komitet Celny mogły wyłącznie decydować jednomyślnie. Wobec tego, że Rada Stowarzyszenia podejmuje decyzje, które muszą być przestrzegane przez tureckie i europejskie administracje celne, rażące uchybienie Komisji wynika po pierwsze z okoliczności, iż nie zasięgnęła ona informacji co do przestrzegania decyzji Rady Stowarzyszenia czy to w ramach Komitetu Celnego, czy też w Turcji, a po drugie z tego, że nie wykorzystała sposobności, jaką dały jej sprawy, w których wydano ww. wyrok Telewizory tureckie, do przeprowadzenia począwszy od roku 1993 lub 1994 wzmocnionych kontroli przestrzegania przepisów dotyczących pochodzenia produktów rolnych.

227 W trzeciej kolejności skarżąca dodaje, że obowiązek zachowania należytej staranności po stronie Komisji miał szczególny charakter w odniesieniu do Republiki Turcji, w szczególności wobec stwierdzonych w ww. wyroku Telewizory

tureckie wcześniejszych uchybień władz tureckich. Ponadto skarżąca twierdzi, że wywóz tureckich towarów do Wspólnoty zwiększył się znacznie w okresie, w którym miał miejsce sporny przywóz. Komisja nie powinna była akceptować tak znacznego wzrostu wywozu nie żądając po pierwsze przedstawienia wzorów pieczęci i podpisów, a po drugie należytej weryfikacji świadectw pochodzenia w ramach procedury kontroli.

228 Ponadto okoliczność, że w czasie tej procedury kontroli przekazywane były sprzeczne i wprowadzające w błąd informacje, powinna była doprowadzić do dodatkowych kontroli ze strony Komisji. Wreszcie ten obowiązek kontroli był zaostrzony przez okoliczność, że władze tureckie nie posługiwały się rewersem świadectw A.TR.1 dla przedstawienia jasnej odpowiedzi co do ich ważności.

229 Komisja w pierwszej kolejności zaprzecza wszelkim analogiom ze sprawami, w których wydano ww. wyrok Telewizory tureckie. Komisja podnosi bowiem na wstępie, że niniejsza sprawa znacznie różni się od wspomnianych spraw, wobec tego iż dotyczy podrobienia świadectw pochodzenia dokonanego przez osoby trzecie, w którym władze tureckie nie brały udziału. Brak informacji ze strony władz tureckich lub uchybienia przepisom, których miałyby się dopuścić, są zatem bez znaczenia, ponieważ nie brały one udziału w podrobieniu 32 spornych świadectw. Jednakże w celu wykazania braku trafności argumentu skarżącej Komisja uznaje za niezbędne wyliczenie różnic pomiędzy niniejszą sprawą a okolicznościami leżącymi u podstaw ww. wyroku Telewizory tureckie.

230 Tak więc zdaniem Komisji w wyroku Telewizory tureckie (pkt 261) wskazano, że władze tureckie zwlekały 20 lat z transpozycją przepisów układu stowarzyszeniowego i protokołu dodatkowego dotyczącego opłaty wyrównawczej. Ponadto Komisja nie przeprowadziła prawidłowej kontroli tej transpozycji. Natomiast w niniejszej sprawie omawiane świadectwa pochodzenia zostały podrobione bez udziału władz tureckich. Następnie w tym samym wyroku (pkt 262), Sąd stwierdził, że właściwe

decyzje Rady Stowarzyszenia nie zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym, podczas gdy w niniejszej sprawie wszystkie mające zastosowanie akty zostały prawidłowo ogłoszone. Wreszcie (pkt 263) Komisja podjęła działania dopiero w cztery lata po złożeniu pierwszej skargi dotyczącej problemów związanych ze stosowaniem rozważanych przepisów, podczas gdy w niniejszej sprawie Komisja bezzwłocznie interweniowała u władz tureckich.

231 W drugiej kolejności Komisja wskazuje, że obszerna korespondencja z właściwymi władzami tureckimi oraz okoliczność, że misje dochodzeniowe UCLAF w Turcji zostały przeprowadzone w relatywnie krótkim czasie po pierwszych podejrzeniach dotyczących fałszerstwa, stanowią wystarczające dowody tego, że Komisja nie uchybiła swym obowiązkom w zakresie badania i kontroli systemu preferencji.

232 W trzeciej kolejności Komisja podkreśla, że skarżąca pominęła okoliczność, iż zgodnie z układem stowarzyszeniowym i stosownymi decyzjami Rady Stowarzyszenia lub Wspólnego Komitetu Celnego, to Republika Turcji, a nie Komisja, była właściwa w zakresie egzekwowania przepisów dotyczących reguł pochodzenia w Turcji. Komisja twierdzi, że choć w żadnym razie nie pozostawiła Turcji całkowitej swobody działania, to ograniczyła się do wniosków o przedstawienie przez rząd turecki opinii, a w razie konieczności przeprowadzała weryfikacje na miejscu. Również Rada Stowarzyszenia i Wspólny Komitet Celny — nawet gdyby były właściwe w tym zakresie, co nie miało miejsca — były organami mieszanymi, które podejmują decyzje wyłącznie jednomyślnie (art. 23 ust. 3 układu stowarzyszeniowego), zatem Komisja nie mogła przeforsować w tych organach żadnych decyzji wbrew woli przedstawicieli tureckich. Jednakże wszelkie decyzje Rady Stowarzyszenia były wykonywane, jak również przeprowadzano na miejscu kontrole administracji celnych państw członkowskich. Ponadto Komisja twierdzi, że regularnie przedstawiała władzom tureckim wszelkie problemy powstające w ramach systemu preferencji, a władze te wyjaśniły wszystkie okoliczności związane z tymi problemami.

233 Wreszcie co się tyczy argumentu skarżącej, w świetle którego sprzeczne oświadczenia władz tureckich w przedmiocie spornych świadectw uzasadniały zaostrzoną kontrolę z jej strony, Komisja wskazuje, że wobec tego, iż nie było sprzecznych oświadczeń, argument skarżącej nie ma znaczenia dla niniejszej sprawy.

Ocena Sądu

234 Co się tyczy zarzucanych uchybień w zakresie nadzoru i kontroli stosowania układu stowarzyszeniowego, należy stwierdzić, że zgodnie z art. 211 WE i zasadą dobrej administracji, na Komisji ciąży obowiązek zapewnienia prawidłowego stosowania układu stowarzyszeniowego (zob. ww. wyrok Telewizory tureckie, pkt 257 i powołane tam orzecznictwo). Obowiązek ten wynika również z samego układu stowarzyszeniowego oraz różnych decyzji ustanowionych przez Radę Stowarzyszenia (ww. wyrok Telewizory tureckie, pkt 258).

235 W niniejszej sprawie skarżącej nie udało się wykazać, że Komisja nie podjęła niezbędnych kroków dla zapewnienia prawidłowego stosowania układu stowarzyszeniowego.

236 Na wstępie w odniesieniu do argumentu skarżącej, w świetle którego władze tureckie nie rozumiały reguł pochodzenia produktów, które mogły być objęte systemem preferencji, wystarczy stwierdzić, że nie ma on znaczenia w niniejszej sprawie, gdyż sporne świadectwa nie zostały wystawione przez te władze. Jak wynika to z pkt 150 i nast. powyżej, skarżąca nie wykazała też, że władze tureckie brały udział w sporządzaniu tych świadectw.

237 Następnie co się tyczy argumentu skarżącej, w świetle którego Komisja powinna była zastosować zastrzoną kontrolę stosowania przez Republikę Turcji przepisów dotyczących sporządzania świadectw pochodzenia po pierwsze ze względu na znaczny wzrost przywozu z Turcji, a po drugie z powodu ustaleń poczynionych w sprawach, w których wydano ww. wyrok *Telewizory tureckie*, wystarczy stwierdzić, że również ten argument nie ma znaczenia w niniejszej sprawie.

238 Skarżąca opiera się bowiem na ogólnych twierdzeniach dotyczących systematycznych naruszeń układu stowarzyszeniowego przez władze tureckie, nie przedstawiając jednak dowodów na poparcie tych twierdzeń. Ponadto z ustaleń dokonanych przez Sąd w ww. wyroku *Telewizory tureckie* skarżąca nie może w sposób zasadny wywodzić ogólnego wniosku, w świetle którego cała procedura sporządzania świadectw przewozowych przez władze tureckie naruszała w sposób systematyczny reguły pochodzenia. Wreszcie nawet gdyby przyznać, że na Komisji ciążył obowiązek przeprowadzania zastrzonych kontroli stosowania układu stowarzyszeniowego, to należy stwierdzić, że jak wynika to z pkt 194 powyżej, z chwilą pojawienia się pierwszych sygnałów o fałszowaniu świadectw przewozowych, UCLAF przeprowadził dochodzenia w Turcji, a zatem Komisja w istocie czuwała nad prawidłowym stosowaniem układu stowarzyszeniowego.

239 Co się tyczy argumentów skarżącej dotyczących obowiązku Komisji zwrócenia się do Rady Stowarzyszenia lub Wspólnego Komitetu Unii Celnej, ustanowionego na mocy art. 52 decyzji nr 1/95, należy stwierdzić, że argumenty te nie mają znaczenia w niniejszej sprawie. Zgodnie bowiem z art. 22 układu stowarzyszeniowego, głównym zadaniem Rady Stowarzyszenia jest podejmowanie środków niezbędnych dla zapewnienia prawidłowego funkcjonowania tego układu i poszanowania jego postanowień przez umawiające się strony (ww. wyrok *Telewizory tureckie*, pkt 274). Podobnie zgodnie z art. 52 ust. 1 decyzji 1/95 zadaniem Wspólnego Komitetu Unii Celnej jest czuwanie nad prawidłowym funkcjonowaniem unii celnej, w szczególności za pomocą zaleceń skierowanych do Rady Stowarzyszenia. Ponadto art. 52 ust. 2 decyzji nr 1/95 stanowi, że umawiające się strony przeprowadzają konsultacje w ramach Wspólnego Komitetu w zakresie wszystkich istotnych kwestii dotyczących wykonania tej decyzji, które sprawiają im trudności.

240 W świetle powyższych rozważań należy stwierdzić, że skarżąca nie wykazała, iż Komisja napotkała w ramach pomocy administracyjnej uzgodnionej z Republiką Turcji trudności uzasadniające rozważenie w ramach tych organów ustanowienia konkretnych środków mających je usunąć. W szczególności gdy chodzi o niejasne oświadczenia władz tureckich co do trzech świadectw przewozowych, wystarczy stwierdzić, że w świetle pkt 203 powyżej nie tylko nie mogły one podważyć prawidłowości procedury kontroli, lecz że ponadto władze tureckie współpracowały z Komisją, gdy ta przedstawiła wnioski o udzielenie wyjaśnień w tym zakresie.

241 W odniesieniu do podnoszonej przez skarżącą analogii z okolicznościami faktycznymi, których dotyczył ww. wyrok Telewizory tureckie, należy wskazać, że okoliczności te nie mogą być porównywane z okolicznościami rozpatrywanymi w niniejszej sprawie. W sprawach, w których wydano ww. wyrok Telewizory tureckie, Sąd stwierdził, że władze tureckie dopuściły się rażących uchybień, polegających w szczególności na braku transpozycji postanowień układu stowarzyszeniowego, które miały wpływ na cały eksport telewizorów z Turcji. Uchybienia te przyczyniły się do wystąpienia nieprawidłowości w eksporcie, wskutek czego eksporterzy znaleźli się w szczególnej sytuacji w rozumieniu art. 239 WKC (ww. wyrok Telewizory tureckie, pkt 255 i 256).

242 W niniejszej sprawie nie wykazano w odniesieniu do spornych świadectw takich uchybień mających wpływ na całość eksportu soku owocowego. Należy stwierdzić, że przedstawione w zaskarżonej decyzji uchybienia władz tureckich prowadzące do powstania szczególnej sytuacji, dotyczą wyłącznie przedstawionych przez skarżącą świadectw przewozowych nieprawidłowo wystawionych przez turecką administrację celną. To w odniesieniu do tych świadectw Komisja uznała, że właściwe władze tureckie wiedziały lub powinny były wiedzieć, że towary objęte wystawianymi przez nie świadectwami pochodzenia nie spełniały przesłanek korzystania z preferencyjnego traktowania. Natomiast jak stwierdzono powyżej, władze tureckie nie dopuściły się żadnego uchybienia, którym przyczyniłyby się do sporządzenia 32 spornych świadectw.

243 W świetle powyższego należy oddalić argumenty skarżącej jako bezpodstawne.

b) W przedmiocie braku przesłania wzorów pieczęci i podpisów

Argumenty stron

244 Skarżąca twierdzi, że nie przekazując państwom członkowskim, w szczególności rządowi włoskiemu, wzorów odcisków pieczęci i podpisów używanych przez tureckie urzędy celne wywozu, w szczególności w Mersin, Komisja dopuściła się rażącego uchybienia obowiązkowi, które na niej ciąży względem importerów, takich jak skarżąca. Zdaniem skarżącej art. 93 rozporządzenia wykonawczego do WKC, który ma również zastosowanie w ramach układu stowarzyszeniowego, na mocy art. 20 WKC, zobowiązuje Komisję do czuwania nad tym, by administracja turecka przesyłała jej te wzory.

245 W tym zakresie skarżąca wskazuje, że władze tureckie przyznały, iż są obowiązane przysyłać wspomniane wzory Komisji i stwierdziły, że rzeczywiście przesyłały przynajmniej pieczęcie używane w Mersin. Uchybienie to jest tym bardziej poważne, że oficjalne pieczęcie używane przez urząd celny w Mersin były znacznie uszkodzone, a ich odciski słabo widoczne. Skarżąca podkreśla, że pieczęcie i podpisy stanowią podstawowy środek dla celów ustalenia — również w ramach Wspólnoty — czy turecka administracja celna brała udział w sporządzeniu spornych świadectw i ułatwia jednocześnie dokładniejszą weryfikację przedstawionych przez importerów świadectw.

246 W niniejszej sprawie właściwe włoskie organy celne byłyby lepiej przygotowane do dokonania porównań, gdyby Komisja przysłała im wszystkie pieczęcie i wzory

podpisów urzędu celnego w Mersin i gdyby czuwała nad tym, by pieczęcie te były odnawiane w określonym terminie. Zarzut oparty na fałszerstwie albo nie zostałby podniesiony, albo w razie podrobienia zostałoby ono wykryte i zbadane w trakcie pierwszych spornych operacji przywozowych.

- ²⁴⁷ Komisja stwierdza jedynie, że Republika Turcji nie była zobowiązana do przesyłania jej podpisów i oryginalnych pieczęci organów celnych w Mersin wobec wskazanej uprzednio (zob. pkt 143 powyżej) okoliczności, że art. 93 rozporządzenia wykonawczego do WKC nie ma zastosowania w niniejszej sprawie.

Ocena Sądu

- ²⁴⁸ Należy stwierdzić, że skarżąca zarzuca Komisji, że nie przekazując włoskim organom celnym wzorów pieczęci i podpisów używanych przez turecką administrację celną naruszyła obowiązki, które na niej ciążyą na mocy mającego zastosowanie rozporządzenia. Czyniąc to Komisja ułatwiła obrót podrobionymi świadectwami. Powstaje zatem pytanie, czy Komisja była zobowiązana do uzyskania omawianych wzorów oraz do przekazania ich następnie organom celnym w państwach członkowskich.

- ²⁴⁹ W tym zakresie należy wskazać, że wbrew twierdzeniom skarżącej, art. 93 rozporządzenia wykonawczego do WKC nie ma zastosowania w niniejszej sprawie. Przepis ten nie nakładał zatem ani obowiązku przesyłania przez władze tureckie wzorów pieczęci i podpisów używanych przez urzędy celne ani obowiązku przekazania ich przez Komisję państwom członkowskim. Wynika to z miejsca, które art. 93 zajmuje w strukturze rozporządzenia wykonawczego do WKC, to jest w podsekcji 3 zatytułowanej „Metody współpracy administracyjnej” sekcji 1, zatytułowanej „System ogólnych preferencji” w rozdziale dotyczącym pochodzenia preferencyjnego towarów. Rozdział ten stanowi część tytułu IV rozporządzenia

wykonawczego do WKC dotyczącego pochodzenia towarów. Jak wynika z art. 67 w związku z art. 93 rozporządzenia wykonawczego do WKC, ten ostatni przepis dotyczy metod współpracy administracyjnej mających zastosowanie do wymiany między Wspólnotą a państwami rozwijającymi się, którym Wspólnota przyznała preferencje taryfowe. Należy zatem stwierdzić, że art. 93 rozporządzenia wykonawczego do WKC nie dotyczy towarów pochodzących z Turcji.

250 Ponadto należy stwierdzić, że treść art. 20 ust. 3 lit. d) oraz art. 27 lit. a) WKC pozwala na stwierdzenie, że w ramach porozumień ustanawiających system preferencji taryfowych, zawartych pomiędzy Wspólnotą a państwami trzecimi, reguły pochodzenia towarów są określane w ramach takiego porozumienia. W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że układ stowarzyszeniowy ustanawiał taki system. Należy wskazać, że ani omawiane porozumienie, ani decyzje Rady Stowarzyszenia wykonujące jego postanowienia nie przewidują żadnego obowiązku przesyłania wzorów pieczęci i podpisów między umawiającymi się stronami.

251 Co się tyczy ostatniego etapu unii celnej, to jest okresu po 31 grudnia 1995 r., ww. decyzja nr 1/95 stanowi w art. 29, że wzajemna pomoc organów celnych jest uregulowana postanowieniami załącznika 7, który w odniesieniu do Wspólnoty obejmuje zagadnienia, należące do jej kompetencji. Postanowienia załącznika 7, które zawierają wyczerpującą regulację metod współpracy administracyjnej, nie zawierają żadnej wzmianki dotyczącej ewentualnego obowiązku przesyłania wzorów pieczęci i podpisów. Ponadto należy stwierdzić, że decyzja nr 1/96 Komitetu Współpracy Celnej WE-Republika Turcji zawierająca przepisy wykonawcze do decyzji nr 1/95 nie przewiduje takiego obowiązku.

252 Ustaleń tych nie podważa argument skarżącej, w świetle którego art. 4 decyzji 1/96 miałby odsyłać do art. 93 WKC. Pierwszy z tych przepisów ogranicza się bowiem do stwierdzenia, że wspólnotowe i tureckie przepisy celne mają zastosowanie do

dwustronnej wymiany handlowej na obszarze odpowiednio Wspólnoty i Turcji na warunkach wskazanych w decyzji nr 1/96. Rozdział 2 tej decyzji zatytułowany „Przepisy dotyczące współpracy administracyjnej w zakresie przepływu towarów” określa materialne i formalne wymogi, które muszą spełniać świadectwa przewozowe wystawione w ramach wymiany handlowej pomiędzy Wspólnotą a Republiką Turcji, nie nakładając jednakże obowiązku przesyłania pieczęci i podpisów. Poza tym art. 15 decyzji nr 1/96 stanowi, że weryfikacja autentyczności i prawidłowości świadectw jest przeprowadzana w ramach wzajemnej pomocy, o której mowa w art. 29 i załączniku 7 decyzji nr 1/95.

253 Wreszcie należy stwierdzić, że jedyny przypadek, w odniesieniu do którego wyraźnie przewidziano taki obowiązek przesyłania omawianych wzorów dotyczy uproszczonej procedury wystawiania świadectw [(zob. art. 12 ust. 5 lit. b) decyzji nr 1/96 oraz art. 9a ust. 5 lit. b) decyzji nr 5/72 zmienionej decyzją nr 1/94)]. W świetle mających zastosowanie przepisów świadectwa wystawione w ramach procedury uproszczonej muszą zawierać wyraźną wzmiankę o tej procedurze (zob. art. 9a ust. 6 decyzji nr 5/72, zmienionej decyzją nr 2/94). Sporne świadectwa nie zawierają jednakże żadnej wzmianki o procedurze uproszczonej.

254 Gdy chodzi o towary, których przywozu dokonano w czasie etapu przejściowego unii celnej, to jest do 31 grudnia 1995 r., to należy stwierdzić, że ani decyzja nr 5/72, ani decyzja 4/72 nie przewidywały wyraźnego obowiązku przesyłania wzorów pieczęci i podpisów.

255 Należy zatem stwierdzić, że w całym okresie objętym spornym przywozem na Republice Turcji ani na Komisji nie ciążył żaden obowiązek przesyłania wzorów pieczęci i podpisów używanych przez ich organy celne. Zatem na Komisji nie mógł ciążyć obowiązek przekazywania omawianych wzorów organom celnym państw członkowskich.

- 256 Wniosku tego nie podważa argument skarżącej dotyczący stosowania rozporządzenia nr 3719/88. W tym zakresie należy stwierdzić, że art. 1 rozporządzenia nr 3719/88 dotyczący zakresu stosowania stanowi, iż rozporządzenie ma zastosowanie do świadectw, o których mowa we wskazanych w nim przepisach. Jednakże ani układ stowarzyszeniowy, ani przepisy wykonawcze do niego nie zostały wspomniane w tym przepisie. Podobnie żaden z wchodzących w grę przepisów wykonawczych do układu stowarzyszeniowego nie odsyła do tego rozporządzenia.
- 257 Wobec braku obowiązku przekazania przez Komisję wzorów pieczęci i podpisów do państw członkowskich należy stwierdzić, że niniejsza teza jest bezpodstawna.
- 258 W każdym razie niniejsza teza jest także pozbawiona znaczenia w niniejszej sprawie wobec okoliczności, że jak Komisja wskazała na rozprawie, Republika Turcji dobrowolnie przesłała odciski pieczęci używanych do świadectw A.TR.1
- 259 Zatem niniejszą tezę należy oddalić.

c) W przedmiocie naruszenia obowiązku ostrzeżenia importerów w stosownym czasie

Argumenty stron

- 260 Skarżąca zarzuca Komisji, że uchybiła swemu obowiązkowi ostrzeżenia importerów w stosownym czasie, który to obowiązek wynika z orzecznictwa De Haan (wyrok

Trybunału z dnia 7 września 1999 r. w sprawie C-61/98 De Haan, Rec. str. I-5003, pkt 36). Orzecznictwo to nakłada na Komisję obowiązek ostrzeżenia importerów we właściwym czasie, gdy jest informowana o nieprawidłowościach dotyczących przywozu towarów z państwa trzeciego. W tym zakresie skarżąca przyznaje, że w ww. wyroku Hyper przeciwko Komisji (pkt 126), Sąd rozstrzygnął, iż w razie braku przepisów prawa wspólnotowego w tym zakresie, brak jest obowiązku ostrzegania importerów o wątpliwościach co do ważności operacji celnych przeprowadzonych przez tych ostatnich w ramach systemu preferencji. Obowiązek taki powstaje jednakże, gdy Komisja uzyskuje konkretne informacje o naruszeniach reguł pochodzenia w państwie, z którego dokonywany jest wywóz, nawet jeśli nie podejmuje ona natychmiastowych działań.

261 W niniejszej sprawie w 1994 lub 1995 r. Parlament Europejski zwrócił uwagę Komisji na występowanie nieprawidłowości dotyczących świadectw pochodzenia sporządzanych w Turcji dla różnych produktów, między innymi konserw z sokami owocowymi. Jednakże Komisja latami nie podejmowała żadnych działań w tej kwestii, interweniując w przypadku tureckich telewizorów po upływie 20 lat (ww. wyrok Telewizory tureckie, pkt 261 i 262) i to dopiero po utworzeniu UCLAF oraz pierwszych dochodzeniach przeprowadzonych na miejscu przez tę jednostkę.

262 Ponadto skarżąca twierdzi, że z treści pisma UCLAF z dnia 9 grudnia 1998 r. skierowanego do dyrekcji ds. koordynacji Wspólnot Europejskich w Ankarze wynika, że począwszy od 1993 r. Komisja bez wątpienia wiedziała, iż koncentraty soku jabłkowego były wywożone do Unii z wykorzystaniem nieprawidłowych świadectw pochodzenia. W każdym razie z chwilą złożenia w związku ze sprawami, w których wydano ww. wyrok Telewizory tureckie, raportu z misji przeprowadzonej w 1993 r. Komisja powinna była wiedzieć, że podobnych naruszeń przepisów w zakresie pochodzenia dopuszczano się przy wywozie z Turcji innych produktów, takich jak soki owocowe.

263 Wreszcie skarżąca podnosi, że równolegle z ostrzeżeniem Komisja była zobowiązana udostępnić władzom krajowym środki pozwalające im na weryfikację autentyczności

świadectw wystawionych przez władze tureckie, tak jak to ostatnio uczyniono w przypadku przywozu cukru z Serbii i Czarnogóry (Zawiadomienie importerów, Dz.U. 2003, C 177, str. 2).

264 Komisja wskazuje na wstępie, że nie spoczywał na niej obowiązek ostrzeżenia importerów w stosownym czasie. W tym zakresie Komisja przypomina w pierwszej kolejności zasady określone w tej dziedzinie przez Sąd w ww. wyroku *Hyper przeciwko Komisji* (pkt 126–128), w świetle których żaden przepis prawa wspólnotowego nie nakłada w sposób wyraźny na Komisję obowiązku ostrzeżenia importerów, gdy ma ona wątpliwości co do ważności operacji celnych dokonanych przez tych ostatnich w ramach systemu preferencji. Zgodnie z rozstrzygnięciem Sądu, również zawartym w ww. wyroku *Hyper przeciwko Komisji*, ta ostatnia jest obowiązana, w świetle ciążącego na niej ogólnego obowiązku staranności, sformułować powszechne ostrzeżenie skierowane do wspólnotowych importerów, wyłącznie gdy ma poważne wątpliwości co do prawidłowości znacznych ilości wywozu dokonywanych w ramach systemu preferencji.

265 W niniejszej sprawie Komisja wskazuje, że wbrew twierdzeniom skarżącej nie miała poważnych wątpliwości tego rodzaju od 1993 r. i że dopiero poczynawszy od 1998 r., po wszczęciu dochodzenia uzyskała bardziej szczegółowe informacje dotyczące nieprawidłowych lub podrobionych świadectw. Co się tyczy rzekomego ostrzeżenia ze strony Parlamentu Europejskiego, Komisja wskazuje, że skarżąca nie jest w stanie wskazać choćby jednej rezolucji podjętej ad hoc przez Parlament Europejski i opublikowanej w Dzienniku Urzędowym. Ponadto Komisja twierdzi, że po pierwsze pytania przedstawione przez Parlament nie mają na celu informowania Komisji, lecz przeciwnie: uzyskanie od niej informacji, a po drugie skarżąca nie stwierdziła też, że Parlament Europejski wypowiedział się co do ewentualnego podrabiania świadectw pochodzenia dotyczących przywozu soku jabłkowego z Turcji.

266 Następnie Komisja podważa wszelkie analogie pomiędzy okolicznościami faktycznymi w niniejszej sprawie a okolicznościami leżącymi u podstaw ww. wyroku

De Haan. Zdaniem Komisji we wspomnianej sprawie właściwe niderlandzkie organy celne wiedziały bowiem o oszustwie, a przynajmniej miały poważnie podejrzenia w tym zakresie, jeszcze zanim dokonano operacji celnych prowadzących do zastosowania należności celnych. W niniejszej sprawie pierwsze podejrzenia dotyczące autentyczności lub nieważności świadectw pochodzenia pojawiły się po dokonaniu spornego przywozu. Przywóz dokonywany przez skarżącą zakończył się w dniu 20 listopada 1997 r., podczas gdy pierwsze sygnały co do nieprawidłowości dotarły do Komisji lub włoskich organów celnych dopiero w trakcie 1998 r.

²⁶⁷ Ponadto Komisja twierdzi, że nawet zakładając, iż była obowiązana w niniejszej sprawie ostrzec importerów w stosownym czasie, to brak ostrzeżenia nie wyrządził szkody w postaci powstania należności celnych przywozowych, na którą powołuje się skarżąca, wobec okoliczności, że w dacie, gdy Komisja mogła dokonać ostrzeżenia, przywóz ten był już zakończony. Komisja wskazuje, że podnosząc ten argument skarżąca ponownie stwierdza, że Komisja powinna była co do zasady podejrzewać Republikę Turcji o to, że narusza ona układ stowarzyszeniowy, co nie może być jednak zadaniem Komisji.

²⁶⁸ Wreszcie Komisja nie zgadza się z analogią z sytuacją dotyczącą przywozu cukru z Serbii i Czarnogóry. Ostrzeżenie importerów, którego Komisja dokonała w tej sprawie, było wyraźnie spowodowane brakami we współpracy z administracją Serbii i Czarnogóry. Nie miało to miejsca w przypadku władz tureckich, które — przeciwnie — w pełni współpracowały z Komisją.

Ocena Sądu

²⁶⁹ Należy stwierdzić, że skarżąca zarzuca Komisji, iż uchybiła obowiązkowi ostrzeżenia w stosownym czasie importerów w sytuacji, gdy wiedziała o występowaniu nieprawidłowości w zakresie wywozu produktów pochodzących z Turcji.

- 270 W tym zakresie należy przypomnieć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa żaden przepis prawa wspólnotowego nie nakłada w wyraźny sposób na Komisję obowiązku ostrzeżenia importerów w sytuacji, gdy ma ona wątpliwości co do ważności operacji celnych dokonanych przez tych ostatnich w ramach systemu preferencji (ww. wyroki De Haan, pkt 36 oraz Hyper przeciwko Komisji, pkt 126).
- 271 Jest prawdą, że w ww. wyroku Telewizory tureckie (pkt 268) stwierdzono, że taki obowiązek Komisji mógł w pewnych szczególnych przypadkach zostać wywiedziony z ogólnego obowiązku staranności w stosunku do podmiotów gospodarczych. W sprawach, w których wydano ten wyrok, Komisja wiedziała lub miała poważne podejrzenia, że władze tureckie dopuściły się rażących uchybień w ramach stosowania układu stowarzyszeniowego (w szczególności nie dokonując transpozycji przepisów dotyczących opłat wyrównawczych) oraz że uchybienia te miały wpływ na zgodność z prawem całości wywozu telewizorów do Wspólnoty.
- 272 Należy jednakże przypomnieć, że w wyroku Hyper przeciwko Komisji wyjaśniono również, iż w oparciu o obowiązek staranności Komisja nie mogła być zobowiązana do ostrzegania w sposób powszechny importerów wspólnotowych z wyjątkiem sytuacji, gdy ma poważne wątpliwości co do prawidłowości znacznych ilości wywozu dokonanego w ramach systemu preferencji (ww. wyrok Hyper przeciwko Komisji, pkt 128).
- 273 W niniejszej sprawie skarżąca nie była w stanie dowieść występowania poważnych uchybień ze strony władz tureckich, mających wpływ na całość wywozu koncentratów soku owocowego i przyczyniających się do przepływu podrobionych świadectw. Zatem jak wynika to z pkt 242 powyżej, nie można wskazać żadnej analogii z okolicznościami faktycznymi, których dotyczył wyrok Telewizory tureckie.

274 Ponadto należy stwierdzić, że w okresie dokonywania spornego przywozu, Komisja nie mogła powziąć poważnych wątpliwości co do przywozu koncentratów soku owocowego z Turcji. Z korespondencji pomiędzy Komisją, władzami włoskimi i tureckimi wynika, że dopiero z końcem 1998 r., po wykryciu przez włoskie organy celne pierwszego podrobionego świadectwa i wszczęciu dochodzenia, Komisja mogła zdać sobie sprawę z istnienia podrobionych świadectw. Zatem, jak słusznie wskazuje Komisja, nawet zakładając, że Komisja powinna ostrzec importerów z chwilą pojawienia się pierwszych wątpliwości co do prawidłowości spornych świadectw, nie mogła ona zapobiec szkodzie poniesionej przez skarżącą wobec okoliczności, że ostatnie sporne przywozy zostały dokonane w dniu 20 listopada 1997 r.

275 Co się tyczy argumentacji skarżącej, w świetle której Komisja bez wątpienia wiedziała, poczynwszy od 1993 lub 1994 r., że koncentraty soków owocowych były wywożone z Turcji z wykorzystaniem nieprawidłowych świadectw pochodzenia, należy stwierdzić, że skarżąca nie przedstawiła żadnych dowodów w tym zakresie, wobec czego argumentację tę należy oddalić.

276 Podobnie jest w przypadku argumentu dotyczącego rzekomego ostrzeżenia przez Parlament Europejski, wzywającego Komisję do zbadania nieprawidłowości w zakresie świadectw przewozowych wystawionych przez Republikę Turcji w stosunku do znacznej ilości produktów. Wobec braku dowodów argument ten należy oddalić.

277 Nie można też przychylić się do twierdzenia skarżącej, w świetle którego Komisja powinna była wiedzieć z chwilą wydania raportu z misji UCLAF w sprawach, w których wydano ww. wyrok Telewizory tureckie, że w toku wywozu innych produktów, takich jak w niniejszej sprawie, dopuszczono się podobnych naruszeń reguł pochodzenia. Po pierwsze bowiem skarżąca nie poparła tego twierdzenia

żadnymi dowodami, a po drugie okoliczności faktyczne objęte dochodzeniem w czasie misji UCLAF nie dotyczyły świadectw podrobionych przez osoby trzecie, lecz świadectw nieprawidłowo wystawionych przez władze tureckie.

278 Ponadto gdy chodzi o twierdzenie skarżącej, w świetle którego z treści pisma z dnia 9 grudnia 1998 r. przesłanego do dyrekcji ds. koordynacji Wspólnoty Europejskiej w Ankarze miałoby wynikać, że od 1993 r. Komisja wiedziała, iż koncentraty soku jabłkowego były wywożone na podstawie nieprawidłowych świadectw, należy stwierdzić, że pismo to przedstawione przez Komisję na pisemne żądanie Sądu nie zawiera takiej informacji. W piśmie tym Komisja wnosi bowiem o przeprowadzenie weryfikacji całości wywozu koncentratu soków owocowych, dokonanego w latach 1993–1998, nie wskazując jednak, z jaką chwilą dowiedziała się o istnieniu nieprawidłowości.

279 Wreszcie należy zauważyć, że analogia z ostrzeżeniem importerów przez Komisję, które miało miejsce w ramach przywozu cukru z Serbii i Czarnogóry, jest bez znaczenia w niniejszej sprawie. Ostrzeżenie to zostało bowiem po pierwsze podyktowane istnieniem uzasadnionych wątpliwości związanych z występowaniem oszustw na znaczną skalę, a po drugie brakami we współpracy administracyjnej z właściwymi władzami. W niniejszej sprawie skarżąca nie wykazała występowania podobnych faktów.

280 W świetle powyższego Komisja nie uchybiła swym obowiązkom nie ostrzegając skarżącej, przed dokonaniem przez nią spornego przywozu, o wątpliwościach, które mogła mieć co do prawidłowości spornych świadectw.

281 Wobec tego niniejsza teza jako bezzasadna musi zostać oddalona.

d) W przedmiocie błędu w ocenie okoliczności faktycznych, której dopuszczono się w toku dochodzeń w Turcji

Argumenty stron

282 Skarżąca twierdzi, że z odpowiedzi na skargę wynika, iż albo Komisja dopuściła się błędów przy ustalaniu okoliczności faktycznych w toku dochodzenia przeprowadzonego podczas misji w grudniu 1998 r., albo nie mogła ona przeprowadzić dochodzenia w sposób prawidłowy ze względu na brak współpracy władz tureckich, bądź też odmawia ona ujawnienia wyników tego dochodzenia. Zdaniem skarżącej przepisy dotyczące wzajemnej pomocy, w szczególności art. 3, 6, 7 i 8 załącznika 7 do decyzji nr 1/95, stanowią wystarczającą podstawę prawną pozwalającą Komisji na prawidłowe ustalenie faktów. Komisja mogła zatem stwierdzić, że sporne świadectwa zostały sporządzone przez władze tureckie, zarejestrowane w urzędzie w Mersin i były opatrzone pieczęciami tego ostatniego, jak również to, czy przeprowadzono dochodzenia karne przeciwko ewentualnym fałszerzom. Nie czyniąc tego, Komisja dopuściła się poważnego uchybienia.

283 Komisja podnosi, że wbrew twierdzeniom skarżącej prawidłowo zbadała i oceniła całość istotnych okoliczności faktycznych. Skarżąca generalnie pominęła fakt, że Republika Turcji nie jest członkiem Unii i że wobec tego Komisja dysponuje wobec tego państwa wyłącznie takimi uprawnieniami, które zostały jej wyraźnie przez to państwo przyznane.

Ocena Sądu

284 Co się tyczy zarzucanych Komisji uchybień wynikających z okoliczności, że w opinii skarżącej UCLAF nie przeprowadził prawidłowego dochodzenia w Turcji, wystarczy stwierdzić, że skarżąca nie wskazuje dowodów na poparcie swych argumentów. Ponadto należy wskazać, że żaden z mających zastosowanie w niniejszej sprawie przepisów nie zobowiązuje UCLAF do zastosowania przedstawionych przez

skarżącą metod prowadzenia dochodzenia. Wreszcie nawet gdyby przyznać, że UCLAF nie przeprowadził w czasie swej misji w Turcji wyczerpującego dochodzenia, należy stwierdzić, że skarżąca nie wykazała konieczności takiego dochodzenia poprzez przedstawienie dowodów mogących podważyć ważność przeprowadzonej przez władze tureckie weryfikacji prawidłowości spornych świadectw.

285 Zatem tezy skarżącej w przedmiocie zarzucanych Komisji uchybień są pozbawione podstaw i wobec tego muszą zostać oddalone.

4. *W przedmiocie braku ewidentnego zaniedbania ze strony skarżącej i oceny ryzyka*

a) Argumenty stron

286 W pierwszej kolejności, co się tyczy braku zaniedbania z jej strony, skarżąca twierdzi, że w zaskarżonej decyzji (pkt 53–56) Komisja słusznie stwierdziła, iż w odniesieniu do świadectw A.TR.1 uznanych za nieprawidłowe skarżąca była w dobrej wierze oraz wykazała niezbędną staranność. Ten sam wniosek dotyczy spornych świadectw, gdyż brak jest jakiegokolwiek widocznej różnicy pomiędzy tymi świadectwami a świadectwami uznanymi za nieprawidłowe. Ponadto w zaskarżonej decyzji Komisja nie mogła w żaden sposób zasadnie zarzucić skarżącej braku ostrożności i staranności również w odniesieniu do spornych świadectw.

287 Następnie skarżąca zaprzecza, by dopuściła się ewidentnego zaniedbania nie upewniając się, czy sporne świadectwa wykorzystane w ramach jej stosunków

handlowych były autentyczne i ważne. W tym zakresie skarżąca podkreśla, że nie były jej znane żadne okoliczności, które wskazywałyby na ewentualne podrabianie świadectw lub pozwalałyby jej przypuszczać, że władze tureckie wystawiały świadectwa A.TR.1 dla towarów nie pochodzących z Turcji. Zdała sobie ona sprawę, że władze tureckie w sposób poważny i stały naruszały zasady dotyczące świadectw pochodzenia dopiero w następstwie rozmów przeprowadzonych przez jej kadrę kierowniczą w Turcji, korespondencji pomiędzy nią a Komisją oraz pomiędzy władzami włoskimi i władzami tureckimi, a także w wyniku częściowego dostępu do akt.

288 Ponadto skarżąca twierdzi, że czynności przywozowe dokonane wraz z turecką spółką Akman były zwykłymi czynnościami handlowymi. W świetle orzecznictwa, gdy przywóz jest dokonywany w ramach zwykłej praktyki handlowej, na Komisji spoczywa ciężar dowodu, że importerzy dopuścili się ewidentnego zaniedbania (ww. wyrok w sprawie Eyckeler & Malt przeciwko Komisji, pkt 159, oraz ww. wyrok Telewizory tureckie, pkt 297).

289 Wreszcie w swej replice skarżąca kwestionuje argument Komisji, w świetle którego w razie gdyby Sąd stwierdził, że w odniesieniu do skarżącej miała miejsce szczególna sytuacja, kwestia ewentualnego braku ewidentnego zaniedbania z jej strony powinna zostać ponownie oceniona przez Komisję. Zdaniem skarżącej w zakresie, w jakim Komisja nie odniosła się w odpowiedzi na skargę do podmiotowych przesłanek zastosowania art. 239 WKC, nie może się ona powołać na ten argument nie tylko w ramach niniejszego postępowania, lecz również w razie uznania niniejszej skargi za zasadną. Ponadto skarżąca twierdzi, że w razie gdyby Komisja doszła w swej duplice do wniosku, że wystąpiło ewidentne zaniedbanie, twierdzenie takie powinno zostać odrzucone ze względu na upływ terminu na jego przedstawienie bądź też skarżącej powinno się umożliwić przedstawienie dodatkowych uwag. Każde inne rozwiązanie dawałoby bowiem Komisji niesłuszną przewagę.

290 W drugiej kolejności, co się tyczy oceny ryzyka, skarżąca podkreśla, że z przedstawionych okoliczności wynika, że zarówno Komisja, jak i władze tureckie

dopuszcili się rażącego uchybienia w zakresie ciążących na nich obowiązków, przyczyniając się w ten sposób do tego, by rzekomo fałszywe, a w rzeczywistości nieprawidłowe świadectwa zostały poświadczane i wystawione. Uchybienia te doprowadziły do powstania sytuacji, do której nie miało zastosowania normalne ryzyko ciążące na każdym importerze, lecz przeciwnie, która uzasadniała występowanie szczególnej sytuacji w rozumieniu art. 239 WKC w odniesieniu do skarżącej.

291 Ponadto Komisja jest zobowiązana przy wykonywaniu swych funkcji w ramach art. 239 WKC do uwzględnienia nie tylko interesu Wspólnoty polegającego na zapewnieniu poszanowania przepisów celnych, lecz również interesu działającego w dobrej wierze importera, polegającego na nieponoszeniu szkód przekraczających zwykłe ryzyko handlowe (ww. wyroki w sprawie Ecykeler & Malt przeciwko Komisji, pkt 133 oraz w sprawie Hyper przeciwko Komisji, pkt 95).

292 Na wstępie Komisja podnosi, że część zaskarżonej decyzji dotycząca spornych świadectw, które uznano za podrobione, w żaden sposób nie odnosi się do staranności czy zaniedbania skarżącej. Zdaniem Komisji kwestia ta jest bez znaczenia z chwilą stwierdzenia, że nie wystąpiła szczególna sytuacja w rozumieniu art. 239 WKC w związku z art. 905 rozporządzenia wykonawczego do WKC. Jednakże Komisja podkreśla, że jeśli Sąd stwierdziłby w niniejszej sprawie wystąpienie szczególnej sytuacji, Komisja musiałaby dokonać oceny innych przesłanek faktycznych dotyczących zastosowania art. 239 WKC, jako że postanowienia zaskarżonej decyzji (zawarte w motywie 52 i nast.), dotyczące staranności i dobrej wiary skarżącej w odniesieniu do świadectw uznanych za nieprawidłowe niekoniecznie mają zastosowanie.

293 Następnie Komisja stwierdza, że argumenty skarżącej dotyczące poważnego naruszenia, którego miały się dopuścić władze tureckie, jeśli byłyby prawdziwe, wskazywałyby na naruszenie ciążącego na skarżącej obowiązku staranności lub ewidentne zaniedbanie z jej strony, wyłączając jakikolwiek zwrot na podstawie art. 239 WKC. Jeśli bowiem skarżąca podejrzewała, że władze tureckie dopuściły się

poważnego naruszenia przepisów dotyczących świadectw pochodzenia, powinna była upewnić się co do autentyczności świadectw, które wykorzystywała w swych stosunkach handlowych. Jednakże dopiero od kwietnia 1999 r., to jest prawie w dwa lata od zakończenia spornego przywozu, skarżąca zasięgała informacji co do sposobu, w jaki Republika Turcji stosowała system preferencyjny.

²⁹⁴ Wreszcie co się tyczy oceny ryzyka, Komisja stwierdza, że z jej wyjaśnień wynika, iż skarżąca przedstawiła podrobione świadectwa pochodzenia, w przygotowaniu których władze tureckie nie brały udziału. Zgodnie z art. 904 lit. c) rozporządzenia wykonawczego do WKC, sytuacja ta nie stanowi szczególnej okoliczności w rozumieniu art. 239 WKC, lecz konkretyzację normalnego ryzyka handlowego, przed którym skarżąca powinna się zabezpieczyć. Zatem w ocenie Komisji nie miała miejsca niedopuszczalna dyskryminacja skarżącej w stosunku do pozostałych importerów.

b) Ocena Sądu

²⁹⁵ Należy stwierdzić, że Komisja oddaliła wniosek o umorzenie należności celnych przywozowych z tego względu, że „powołane okoliczności [...] nie[były] [w jej] opinii [...], tego rodzaju, by prowadzić do powstania szczególnej sytuacji w rozumieniu art. 239 rozporządzenia [...] nr 2913/92 w zakresie części wniosku dotyczącego fałszywych świadectw” (motyw 39 zaskarżonej decyzji). Jak Komisja słusznie zauważyła w swych pismach, stwierdzając brak szczególnej sytuacji, nie rozstrzygała w części zaskarżonej decyzji dotyczącej podrobionych świadectw (motywy 18–41) kwestii staranności lub zaniedbania skarżącej.

²⁹⁶ Wobec powyższego część drugiego zarzutu dotycząca braku ewidentnego zaniedbania skarżącej jest bezprzedmiotowa i musi zatem zostać oddalona (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Bonn Fleisch Ex- und Import przeciwko Komisji, pkt 69).

297 W świetle powyższego należy oddalić drugi zarzut w całości.

C — W przedmiocie trzeciego zarzutu opartego na naruszeniu art. 220 ust. 2 lit. b) WKC

1. *Argumenty stron*

298 Skarżąca przypomina na wstępie, że w zaskarżonej decyzji (motyw 18 i nast.) Komisja dokonała zasadniczo badania możliwości zastosowania art. 220 ust. 1 lit. b) WKC stwierdzając brak uchybienia ze strony władz tureckich i w konsekwencji odrzucając możliwość zastosowania art. 220 ust. 2 lit. b) WKC. Zdaniem skarżącej stwierdzenia Komisji są nietrafne, gdyż turecka administracja celna dobrze zdawała sobie sprawę z tego, że 32 sporne świadectwa, potwierdzone i zarejestrowane przez nią, były nieprawidłowe.

299 Ponadto skarżąca podnosi, że spotkania przeprowadzone przez jej przedstawicieli, jak również dochodzenia UCLAF w Turcji potwierdzają fakt, że nawet gdyby okazało się, że sporne świadectwa nie zostały świadomie potwierdzone przez tureckie władze, to co najmniej wiedziały one lub powinny były wiedzieć, że świadectwa takie istniały. Skarżąca twierdzi, że brak jest jakichkolwiek wątpliwości co do jej dobrej wiary, wobec czego pobrane retrospektywnie należności celne przywozowe powinny jej zostać zwrócone.

300 Komisja stwierdza na wstępie, że z zaskarżonej decyzji wynika, iż co się tyczy świadectw uznanych za podrobione, w niniejszej sprawie nie wystąpiły przesłanki zastosowania art. 220 ust. 2 lit. b) WKC, ponieważ nie ustalono, by władze tureckie dopuściły się jakiegokolwiek błędu. Sporne świadectwa nie zostały bowiem wystawione ani podpisane przez te władze, lecz podrobione przez osoby trzecie (motywy 18–28 zaskarżonej decyzji).

301 Komisja podnosi ponadto, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem okoliczność, iż włoskie organy celne początkowo przyjęły podrobione świadectwa pochodzenia, nie stanowi sama w sobie błędu w rozumieniu art. 220 ust. 2 lit. b) WKC.

302 Wreszcie Komisja wskazuje, że ponieważ skarżąca przedstawiła jedynie argumenty, które odrzucono w ramach zarzutu dotyczącego stosowania art. 239 WKC, uważa za stosowne odesłanie do tych wcześniejszych twierdzeń. Komisja twierdzi, że w związku z tym w niniejszej sprawie nie wystąpiły przesłanki stosowania art. 220 ust. 2 lit. b) WKC, a zatem sporne należności celne mogły zostać retrospektywnie zaksięgowane. W konsekwencji skarga w tym zakresie jest również bezpodstawna.

2. Ocena Sądu

303 Zgodnie z art. 220 ust. 2 lit. b) WKC, by właściwe organy celne mogły nie dokonywać retrospektywnego zaksięgowania należności celnych przywózowych, wystąpić muszą kumulatywnie trzy przesłanki. Niezbędne jest po pierwsze by należności nie zostały pobrane w następstwie błędu samych organów celnych, następnie błąd, którego się dopuścili, nie mógł zostać w racjonalny sposób wykryty przez działającą w dobrej wierze osobę zobowiązaną do pokrycia należności i wreszcie by osoba ta przestrzegала wszystkich przepisów obowiązujących

w zakresie zgłoszenia celnego (zob. podobnie wyroki Trybunału z dnia 12 lipca 1989 r. w sprawie 161/88 Binder, Rec. str. 2415, pkt 15 i 16, z dnia 27 czerwca 1991 r. w sprawie C-348/89 Mecanarte, Rec. str. I-3277, pkt 12, z dnia 4 maja 1993 r. w sprawie C-292/91 Weis, Rec. str. I-2219, pkt 14, w ww. sprawie Faroe Seafood i in., pkt 83, postanowienia Trybunału z dnia 9 grudnia 1999 r. w sprawie C-299/98 P CPL Imperial 2 i Unifrigo przeciwko Komisji, Rec. str. I-8683, pkt 22, oraz z dnia 11 października 2001 r. w sprawie C-30/00 William Hinton & Sons, Rec. str. I-7511, pkt 68, 69, 71 i 72, wyrok Sądu z dnia 5 czerwca 1996 r. w sprawie T-75/95 Günzler Aluminium przeciwko Komisji, Rec. str. II-497, pkt 42).

304 Należy również stwierdzić, że zgodnie z utrwalonym orzecnictwem art. 220 ust. 2 lit. b) WKC ma na celu ochronę uzasadnionych oczekiwań dłużnika co do zasadności ogółu elementów decyzji o pobraniu lub niepobraniu należności celnych. Jednakże uzasadnione oczekiwania dłużnika zasługują na ochronę przewidzianą w tym przepisie, wyłącznie gdy to same właściwe organy stworzyły podstawy oczekiwań dłużnika. Zatem jedynie błędy wynikające z działania właściwych władz, które nie mogły w sposób rozsądny zostać wykryte przez dłużnika, powodują powstanie uprawnienia do odstąpienia od retrospektywnego pokrycia należności celnych (ww. wyrok Mecanarte, pkt 19–23).

305 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że w spornej części zaskarżonej decyzji Komisja doszła do wniosku, iż ze względu na brak wykrycia jakiegokolwiek błędu będącego skutkiem działania właściwych władz przesłanki zastosowania art. 220 ust. 2 lit. b) WKC nie zostały spełnione (motywy 25–27).

306 W świetle powyższego skarżąca nie wykazała, że działanie właściwych władz przyczyniło się do sporządzenia lub przyjęcia spornych świadectw, które okazały się fałszywe.

307 Zatem niniejszy zarzut należy oddalić jako bezpodstawny.

308 W świetle powyższego skargę należy oddalić w całości.

W przedmiocie wnioskowanych środków organizacji postępowania i środków dowodowych

309 Skarżąca wnosi do Sądu o zarządzenie szeregu środków dowodowych na podstawie art. 64 ust. 4 oraz art. 65 regulaminu.

A — W przedmiocie przedstawienia dowodów zawartych w aktach administracyjnych

1. Argumenty stron

310 Skarżąca wnosi do Sądu, by wezwał Komisję do przedstawienia wszystkich dokumentów, z którymi — jak twierdzi — nie mogła zapoznać się w ramach dostępu do akt administracyjnych (zob. pkt 72 i nast. poniżej).

311 W celu wykazania braku współpracy władz tureckich, uchybień, których dopuścili się te władze przy stosowaniu układu stowarzyszeniowego, oraz niewystarczającego charakteru dochodzenia przeprowadzonego przez Komisję skarżąca wnosi w szczególności o przedstawienie raportów z misji UCLAF. W szczególności skarżąca pragnie uzyskać raport UCLAF z dnia 23 grudnia 1998 r. lub z innego dnia, zawierający rezultaty dochodzeń przeprowadzonych w Turcji, w szczególności w urzędzie celnym w Mersin.

- 312 Komisja twierdzi zasadniczo, że skarżąca mogła zapoznać się z wszelkimi dokumentami mającymi znaczenie dla postępowania, a zatem że te wnioski są bezskuteczne.

2. Ocena Sądu

- 313 Przede wszystkim z pkt 99 powyżej wynika, że skarżąca miała dostęp do raportów z misji UCLAF z dnia 9 i 23 grudnia 1998 r. przed wydaniem zaskarżonej decyzji. Ponadto należy wskazać, że raporty te zostały przedstawione przez Komisję w odpowiedzi na jedno z pytań przedstawionych przez Sąd na piśmie. W tych warunkach niniejszy wniosek jest bezprzedmiotowy i w konsekwencji należy go oddalić.

B — W przedmiocie innych środków dowodowych

1. Argumenty stron

- 314 W pierwszej kolejności w celu wykazania obowiązku przesłania wzorów pieczęci i podpisów używanych przez turecką administrację celną, w szczególności odcisków pieczęci i podpisów urzędu celnego w Mersin, oraz okoliczności, że wzory te zostały oficjalnie przesłane Komisji przez władze tureckie, a następnie władzom państw członkowskich, skarżąca wnosi, by Sąd zarządził, aby Komisja i włoskie organy celne załączyły je do akt wraz z dokumentami potwierdzającymi, że kopie upoważnionych pieczęci i podpisów zostały przekazane właściwym służbom państw członkowskich.

- 315 W drugiej kolejności w celu wykazania, że 32 sporne świadectwa A.TR.1 nie są fałszywe, skarżąca wnosi do Sądu o powołanie eksperta w postaci niemieckiej policji celnej z Kolonii w celu weryfikacji autentyczności oryginałów poprzez porównanie z odciskami oryginalnych pieczęci i z odpowiednimi podpisami.
- 316 W tym celu skarżąca wnosi również, by Sąd bezpośrednio wezwał organy celne w Rawennie do przekazania wyznaczonemu ekspertowi oryginałów 103 świadectw A.TR.1 wspomnianych w piśmie administracji włoskiej załączonym do skargi lub by zarządził, aby Komisja zwróciła się do tych organów z takim żądaniem. Pełnomocnik ad litem skarżącej również powinien mieć możliwość zapoznania się z tymi świadectwami.
- 317 Sąd powinien również wezwać rząd grecki, ewentualnie za pośrednictwem Komisji, do przesłania kopii oryginałów posiadanych przezeń spornych świadectw w celu ich porównania z oryginałami w ramach systemu uzgodnionej pomocy administracyjnej.
- 318 W trzeciej kolejności w celu wykazania, że sporne świadectwa stanowią dokumenty autentyczne i zostały zarejestrowane przez urząd celny w Mersin, skarżąca wnosi do Sądu o wezwanie centralnych władz celnych w Turcji o wyznaczenie funkcjonariusza, który dostarczy na rozprawę wzory pieczęci i podpisów używanych przez urząd celny w Mersin w spornym okresie, jak również rejestry, oraz dostarczy informacje co do braku autentyczności lub co do nieprawidłowości spornych świadectw.
- 319 Skarżąca powołuje się w tym zakresie na wzajemną pomoc pomiędzy umawiającymi się stronami układu stowarzyszeniowego. Podkreśla w szczególności, że zgodnie z art. 29 decyzji nr 1/95 w związku z jej załącznikiem 7 i art. 15 decyzji nr 1/96 władze wspólnotowe i tureckie udzielają sobie wzajemnej pomocy w weryfikacji

autentyczności i prawidłowości świadectw A.TR.1. Artykuł 12 załącznika 7 decyzji nr 1/96 przewiduje ponadto, że funkcjonariusze władz, do których zwrócono się z wnioskiem o pomoc, stawiają się w charakterze eksperta lub świadka przed sądem drugiej umawiającej się strony i przedstawiają dokumenty lub potwierdzone kopie, które mogą być niezbędne w tym postępowaniu.

320 Komisja uważa, że wnioski skarżące w zakresie przedstawienia spornych świadectw i ich weryfikacji przez eksperta powinny zostać oddalone, gdyż stwierdzenie autentyczności świadectw leży wyłącznie w kompetencji władz tureckich.

321 Podobnie wniosek w zakresie powołania na świadka celnika tureckiego powinien zostać uznany za niedopuszczalny, jako że zdaniem Komisji turecka administracja celna już wielokrotnie potwierdziła swe ustalenia co do spornych świadectw.

322 Co się tyczy wniosku o przekazanie dokumentów zawartych w rejestrze urzędu celnego w Mersin, Komisja podnosi, że jest on również niedopuszczalny, gdyż nie jest w niniejszej sprawie istotny. Komisja wskazała bowiem, że jest możliwe, iż 32 autentyczne świadectwa istnieją i że posłużyły fałszerzom jako wzory do sporządzenia spornych świadectw.

2. Ocena Sądu

323 Co się tyczy wnioskowanych środków dowodowych, w świetle utrwalonego orzecznictwa do Sądu należy ocena przydatności środków dowodowych dla celów rozstrzygnięcia sporu (wyrok Sądu z dnia 16 maja 2001 r. w sprawie T-68/99 Toditec przeciwko Komisji, Rec. str. II-1443, pkt 40).

324 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że — jak wskazała Komisja — władze tureckie wyraźnie stwierdziły, iż sporne świadectwa zostały podrobione. Zatem w świetle dowodów zawartych w aktach oraz w świetle zarzutów podniesionych przez skarżącą środki takie zmierzające do wykazania, że są to dokumenty autentyczne, nie są ani istotne, ani niezbędne dla rozstrzygnięcia w niniejszym sporze. Nie ma zatem potrzeby ich zastosowania. Wnioski skarżącej dotyczące przedstawienia spornych świadectw i ich weryfikacji przez eksperta należy zatem oddalić.

C — W przedmiocie wniosków dowodowych

1. Argumenty stron

325 W zakresie szeregu podniesionych przez nią okoliczności skarżąca wnosi o dopuszczenie dowodu z przesłuchania świadka Thomasa Nothelfera, pracownika spółki Steinhauser, odpowiedzialnego w rozpatrywanym okresie w szczególności za zakupy koncentratów soków owocowych w Turcji, który odbył szereg spotkań z władzami tureckimi w czasie swego pobytu w Turcji w pierwszej połowie kwietnia 1999 r. Wskazuje ona również poświadczenia profesora Gerda Merkego, który towarzyszył p. Nothelferowi w czasie jego podróży do Turcji.

326 Na wstępie w celu wykazania, że sporne świadectwa są dokumentami autentycznymi, skarżąca wnosi o dopuszczenie dowodu z zeznań p. Nothelfera na okoliczność, że właściwi celnicy w Mersin przyznali, iż wykorzystywane pieczęcie były ledwie czytelne oraz że pomimo ich wniosków centralne organy celne w Turcji nie dostarczyły im nowych od ponad roku.

327 Następnie w celu wykazania, że sporne świadectwa zostały zarejestrowane w urzędzie celnym w Mersin, skarżąca wnosi o dopuszczenie dowodu z zeznań p. Nothelfera, potwierdzających okoliczność, że widział te rejestry. P. Nothelfer mógłby również poświadczyć, że podczas spotkania z właściwym celnikiem w Mersin, poprosił o udostępnienie mu kopii stron rejestru, na których wspomniano numery 32 świadectw A.TR.1, które miały być fałszywe, lecz że po wyrażeniu zgody na to celnik nie przekazał mu żadnej kopii.

328 Ponadto w celu wykazania, że sporne świadectwa są dokumentami autentycznymi, skarżąca wnosi o dopuszczenie dowodu z zeznań p. Nothelfera i Merkego na okoliczność, że podczas spotkania z centralną administracją celną w Ankarze w kwietniu 1999 r. p. Nothelfer wskazał, że w świetle jego informacji wszystkie świadectwa A.TR.1 (nieprawidłowe lub fałszywe) zostały poświadczone i zarejestrowane przez administrację celną. Przedstawiciel centralnych władz celnych w Ankarze odpowiedział mu, że postanowiono przeprowadzić dochodzenie karne w celu weryfikacji dokumentów.

329 Ponadto w celu wykazania, że władze tureckie nie zrozumiały treści ani znaczenia przepisów w zakresie systemu preferencji i pochodzenia towarów, skarżąca wnosi o dopuszczenie dowodu z zeznań p. Nothelfera i p. Merkego w przedmiocie ich spotkania z p. Dogranem z kancelarii premiera Turcji do spraw gospodarczych. Zeznanie to wskazałoby również, że UCLAF z opóźnieniem poinformował służby tureckie o znaczeniu postanowień preferencyjnych i obowiązku ich przestrzegania.

330 Wreszcie w celu wykazania, że Komisja naruszyła swój obowiązek ostrzeżenia importerów, skarżąca wnosi o dopuszczenie dowodu w postaci „informacji Komisji Europejskiej i informacji Parlamentu Europejskiego” w przedmiocie występujących w Turcji nieprawidłowości dotyczących świadectw pochodzenia szeregu produktów.

331 Zdaniem Komisji wnioski dowodowe dotyczące rejestrów prowadzonych przez urząd celny w Mersin nie mają znaczenia dla niniejszej sprawy. Po pierwsze odnośne zapisy układu stowarzyszeniowego nie przewidują prowadzenia takich rejestrów. Po drugie Komisja twierdzi, że tureckie organy celne mogły wydać 32 świadectwa A.TR.1 w związku z innymi częściami dostaw w niniejszej sprawie.

332 Co się tyczy rozmów przedstawicieli skarżącej z władzami tureckimi, Komisja jest zdania, że podnoszą one wiarygodność przekazanych przez nie wniosków, a zatem nie mają znaczenia w niniejszej sprawie. Ponadto Komisja stwierdza, że oświadczenie p. Nothelfer, w świetle którego pewni pracownicy kancelarii premiera nie znali uregulowań w zakresie reguł pochodzenia i preferencyjnych stawek celnych, nie ma znaczenia dla sprawy, gdyż istotne jest, by przepisy takie były znane służbom celnym.

2. Ocena Sądu

333 Co się tyczy przedstawionych przez skarżącą wniosków dowodowych, wystarczy stwierdzić, że w świetle wcześniejszych uwag (zob. w szczególności pkt 150 i nast., pkt 161 i nast., pkt 216 i 276 powyżej) wszystkie te wnioski są pozbawione znaczenia w niniejszej sprawie. Nie należy zatem ich uwzględniać.

W przedmiocie kosztów

334 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ strona skarżąca przegrała sprawę, zgodnie z żądaniem Komisji należy ją obciążyć kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (piąta izba)

orzeka, co następuje:

- 1) Skarga zostaje oddalona.**
- 2) Skarżąca zostaje obciążona kosztami postępowania.**

Vilaras

Martins Ribeiro

Jürimäe

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 6 lutego 2007 r.

Sekretarz

Prezes

E. Coulon

M. Vilaras

Spis treści

Ramy prawne	II - 294
A — Uregulowania dotyczące systemu preferencji	II - 294
1. Uregulowania obowiązujące w czasie etapu przejściowego	II - 296
2. Uregulowania obowiązujące w czasie ostatniego etapu	II - 299
B — Uregulowania celne	II - 301
1. Uregulowania dotyczące umorzenia należności celnych	II - 301
2. Uregulowania dotyczące reguł pochodzenia	II - 304
C — Przepisy dotyczące poufności pewnych dokumentów	II - 306
Okoliczności powstania sporu	II - 309
A — Sporny przywóz	II - 309
B — Postępowanie karne i administracyjne przed organami włoskimi i wspólnotowymi	II - 312
C — Świadcstwo D 437214	II - 314
Przebieg postępowania i żądania stron	II - 315
Co do prawa	II - 316
A — W przedmiocie pierwszego zarzutu dotyczącego naruszenia prawa do obrony	II - 317
1. Argumenty stron	II - 317
2. Ocena Sądu	II - 321
B — W przedmiocie drugiego zarzutu opartego na naruszeniu art. 239 WKC	II - 326
1. W przedmiocie świadectwa przewozowego A.TR.1 D 437214	II - 326
a) Argumenty stron	II - 326
b) Ocena Sądu	II - 331

2. W przedmiocie uchybień zarzucanych władzom tureckim	II - 335
a) W przedmiocie wzorów pieczęci i podpisów	II - 335
Argumenty stron	II - 335
Ocena Sądu	II - 339
— Uwagi wstępne	II - 339
— Co do istoty sprawy	II - 339
b) W przedmiocie rejestracji świadectw przez władze tureckie	II - 340
Argumenty stron	II - 340
Ocena Sądu	II - 343
c) W przedmiocie współdziałania tureckich organów celnych	II - 343
Argumenty stron	II - 343
Ocena Sądu	II - 344
d) W przedmiocie naruszenia przepisów o pomocy administracyjnej	II - 345
Argumenty stron	II - 345
Ocena Sądu	II - 352
e) W przedmiocie dodatkowych okoliczności	II - 357
Argumenty skarżącej	II - 357
Ocena Sądu	II - 360
3. W przedmiocie uchybień zarzucanych Komisji Europejskiej	II - 361
a) W przedmiocie regularnej kontroli systemu preferencji	II - 362
Argumenty stron	II - 362
Ocena Sądu	II - 366
b) W przedmiocie braku przesłania wzorów pieczęci i podpisów	II - 369
Argumenty stron	II - 369
Ocena Sądu	II - 370
	II - 397

c) W przedmiocie naruszenia obowiązku ostrzeżenia importerów w stosownym czasie	II - 373
Argumenty stron	II - 373
Ocena Sądu	II - 376
d) W przedmiocie błędu w ocenie okoliczności faktycznych, której dopuszczono się w toku dochodzeń w Turcji	II - 380
Argumenty stron	II - 380
Ocena Sądu	II - 380
4. W przedmiocie braku ewidentnego zaniedbania ze strony skarżącej i oceny ryzyka	II - 381
a) Argumenty stron	II - 381
b) Ocena Sądu	II - 384
C — W przedmiocie trzeciego zarzutu opartego na naruszeniu art. 220 ust. 2 lit. b) WKC	II - 385
1. Argumenty stron	II - 385
2. Ocena Sądu	II - 386
W przedmiocie wnioskowanych środków organizacji postępowania i środków dowodowych	II - 388
A — W przedmiocie przedstawienia dowodów zawartych w aktach administracyjnych	II - 388
1. Argumenty stron	II - 388
2. Ocena Sądu	II - 389
B — W przedmiocie innych środków dowodowych	II - 389
1. Argumenty stron	II - 389
2. Ocena Sądu	II - 391
C — W przedmiocie wniosków dowodowych	II - 392
1. Argumenty stron	II - 392
2. Ocena Sądu	II - 394
W przedmiocie kosztów	II - 394